

nevazen

ÖZEL NEVA OKULLARI BÜLTENİDİR EKİM 2014

Çevremiz Çehremizdir

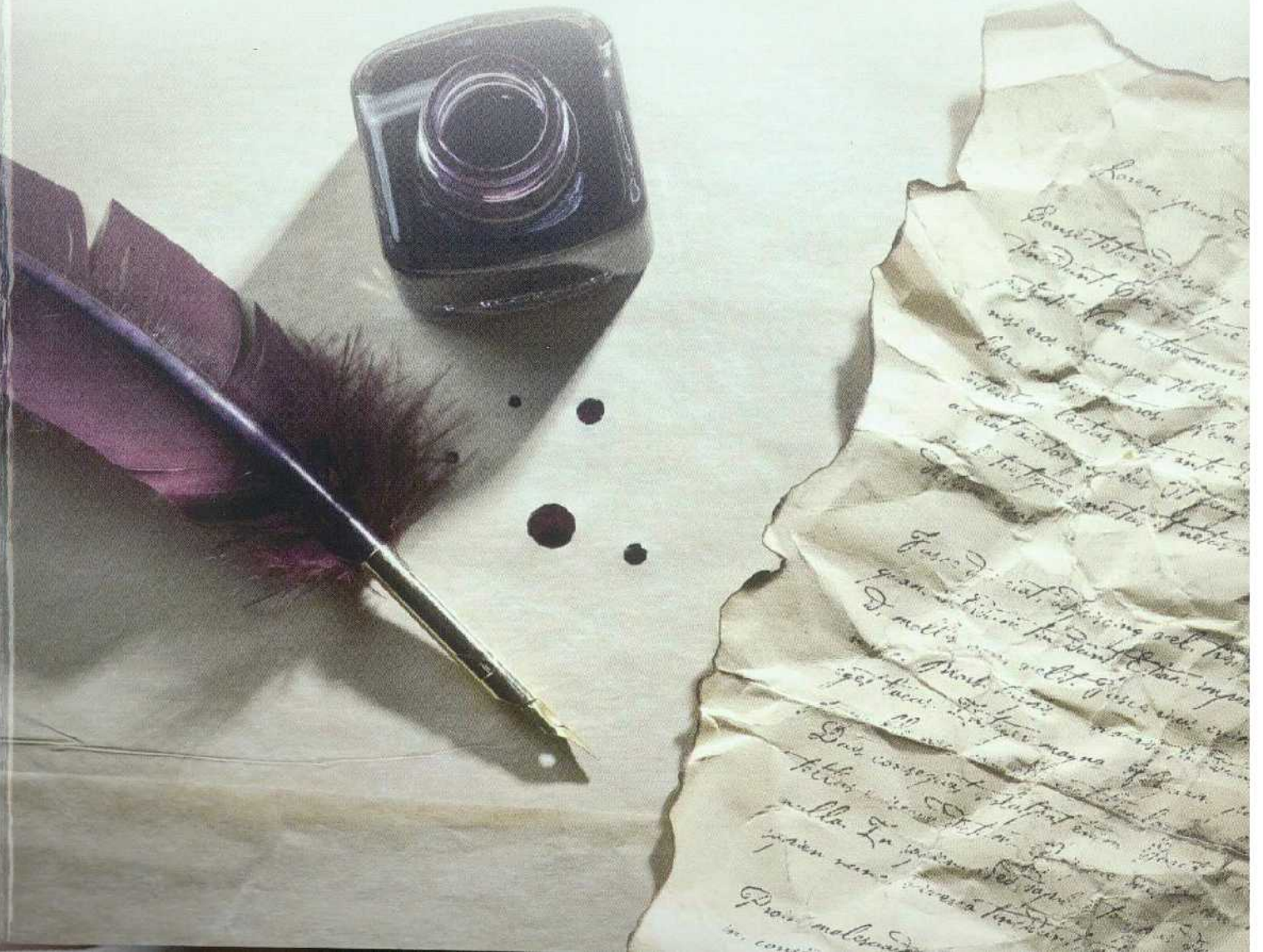
Dostluğa Dair

Evvel Zaman İçinde

Mevsimler Yağarken Sayfalara

Her Şey İncelikten İnsan Kabalıktan Kırılır

Yazmak... Gönle düşenin
kelimelerde hayat bulması...
Ne mutlu yazabilene,
kaleminden nasibi olana...

EDİTÖRÜN KALEMİNDEN

Yazmak... Gönle düşenin kelimelerde hayat bulması... Ne mutlu yazabilene, kalemden nasibi olana...

Nevazen'in bu sayısında yazıya gönül vermiş genç kalemlerimizle tanış olacaksınız. Onlar, yıl içinde muhatap oldukları çeşitli konulardaki düşüncelerini, duygularını kağıda döktüler. Bazen mısralar döşediler şiir ülkesinin kaldırımlarına, bazen en kadim geleneğin çağrısına uyup hikaye ettiler söylemek istediklerini... Yazı ille de yazdırdı kendini alın yazısı gibi... Kimine deneme yazdırdı, kimine söyleşi... Masallar diyarına yolu düştü bazı kalemlerin gökten üç elma düşsün diye okuyanların başına... Kitaplar diyarından seslendi kimisi: "Hey! Küçük Prens, okudum ve çok sevdim seni."

"Aslolan yolda olmaktır." diyerek yürümeye dair yazdı bazıları, bazılarıysa kibirden arınan kardan adamı, mevsimlerden baharı dillendirdi yazılarında mademki "Kışın güle gülesi, yazın hoş geldiniydi bahar."

Kalem sahipleri, Neva ailesinin güzel öğrencileri 'Kalemle yazı yazmayı öğretene adıyla' başlayıp "Önce selam sonra kelim" ve daha neler neler dediler. Onların genç kalemler olarak söyleyecekleri sözleri vardı, yazarak söylediler. Bize de dinlemek ve şahitlik etmek düştü. Buyrun genç kalemler ülkesine...

ÖZEL NEVA OKULLARI
BÜLTENİDİR.
EKİM - 2014

YAZIŞMA ADRESİ

Telefon : 0 (264) 300 1001 (3 Hat)
Faks : 0 (264) 300 1004
E-posta : ozelneva@hotmail.com
Adres : Bahçelievler Mah. 738. Sk. No: 5/B
Serdivan / SAKARYA

www.ozelneva.k12.tr

YAYIN KURULU

Vildan ÖNAL (Türkçe Öğr.)
Türkan KARAMAN (Türkçe Öğr.)
Celal YILMAZER (Türkçe Öğr.)
Funda YETİŞİRCAN (Türkçe Öğr.)
Hüseyin KILIÇASLAN (Beden Eğitimi Öğr.)
Hümeyra SARAÇ (İngilizce Öğr.)

DENETLEME VE İNCELEME KURULU

Ali ÇELİK	Okul Müdürü
Vildan ÖNAL	Türkçe Öğr.
Türkan KARAMAN	Türkçe Öğr.

EDİTÖRLER

Vildan ÖNAL	Türkçe Öğr.
Türkan KARAMAN	Türkçe Öğr.

TASARIM VE BASKI

BURAK OFSET

Tel: (0264) 274 69 24
www.burakofset.com

Çevremiz Çehremizdir

İÇ TEMİZLİK

İnsan... Dünya'nın onun hizmetine verildiği, dopdolu nimetlerle bezenip önüne sunulduğu varlık. Ne kadar basit ne kadar da saf bir tanım oysa insan için. Kendi ihtiyacı için sunulanları sömüren, nankörlük yapan varlık. İnsan... Düşünebilmeyi hak etmiş olan...

Birinin insan olduğunu nasıl anlarsınız? Bu soruya çoğu kişi görüntüsünden, konuşmasından, düşünebilmesinden dese

de bence cevap farklı. Bir insanın insan olduğunu temizliğinden anlarsınız. Burada kişinin maddi temizliğinden bahsetmiyorum. Bir bebeği düşünün mesela. Nefes almaya başladığı andan itibaren, birinin ona zarar verebileceğini düşünebilir mi? Temizdir onun düşünceleri. Anlayamamıştır ki daha Dünya'nın manasını. Kendisinin zarar göreceğini idrak edemez. Büyüdükçe kirlenir düşünceleri. Büyüdükçe öğrenir kötölemeyi. Çok önemlidir bence insan için temizlik. Saf düşünceler... Ne

kadar azaldı insani duygular, hissedebiliyor musunuz? Kaldı mı birini karşılıksız seven? Kaldı mı karşılıksız kendinden bir şeyler veren?

Bitti işte, kimse yapmıyor temizliğin gereğini. Yapan da tek tük. Temizlik, iyi bir virüs gibi sarmalı her yanımızı.

Zehra DURAN

TEMİZLİK

Yine dersin ortası ve ben camdan dışarıyı seyrediyorum. Bulutlara baksanıza! Ne kadar berrak gökyüzü, ne kadar da mavi. Peki ya yeryüzü nasıl? Her yer bina, her yerde evler, iş merkezleri, betonlar... Eski o güzel yeşillik yok artık. Ormanlar, ağaçlar...

Hiç unutmuyorum. Eskiden İstanbul'a giderken yolun kenarında kocaman bir şeftali bahçesi vardı. Yolda giderken

sağımda solumda onu aradım. Bırakın bahçeyi, bir şeftali ağacı bile kalmamıştı. Yerine dev gibi bir fabrika kurulmuştu. O ağaçları yok etmesi yetmezmiş gibi bir de simsiyah dumanlar püskürtüyordu her yere. Arabanın camları açık olduğu için arabanın içi dumanla dolmuş, annem öksürmeye başlamıştı. Artık o berrak bulutlar kalmamıştı. Masmavi gökyüzü grimsi bir hal almıştı. Açıkçası hem yeryüzü hem de gökyüzü kirlenmişti. O ferah temizlik kokusunu almak

çok ama çok zor olmuştu.

Bu, aklımda kalanlardan sadece bir tanesi. Daha niceleri var. Baksanıza dünyamızda her şey kirlenmeye mahkum... Dünyamız kirlendikçe biz de kirleniyoruz ama farkında değiliz. Adı üstünde: "Çevremiz çehremizdir!"

Elif Rana DEMİRER

Değişim

AYNA

Ben bir aynayım... Yeri geldiğinde kendinizi inceleyip kusurlar bulmaya çalıştığınız, yeri geldiğinde sizi nasıl yansıttığıma şaşırdığınız, yeri geldiğinde de sinirlenip kışkırdığınız bir ayna...

Aslında yapılışım çok basit, zor olan görevim. Ben, bana kim bakarsa onu yansıtıyorum, bir kişiliğim yok yani. Ama bana bakanların dışını yansıtıyorum, içini değil. Üzülüyorum bu yüzden, çünkü her ne kadar dışını yansıtsam da insanların, tek başlarına bana bakarken

içleri de çıkıyor ortaya. Mesela kimisi benim karşıma geçip süsleniyor ve kendi kendine konuşuyor: "Uf, bu güzellik de ne zor iş canım, uğraş dur her gün. Hayır, yani normalde de güzelim ama..."

Kimi yapımı anlamaya çalışıyor, "Vay be nasıl yansıtıyor ki acaba, hem tersten gösteriyor, sağ elim sol oluyor vb."

Kimi çok uzun bakıyor bana, öyle uzun bakıyor ki bir zaman sonra kendine baktığını unutuyor, kendine yabancılaşıyor...

Kimi ise kendini sorguluyor: "Bugün insanlık için ne yaptım? Neden daha fazlasını yapmıyorum? Biri bana kötülük yaptığında illa kötülükle cevap vermek zorunda mıyım?"

En çok bu insanları seviyorum, başkalarını değil kendilerini yargılıyorlar çünkü...

Ben bir aynayım... Baktığınızda kendinizi gördüğünüz bir eşya... Bir ayna...

Zehra DURAN 8-A

DEĞİŞİM

Kar taneleri düşüyor yine, yerler bembeyaz, umut doluyum, sevinçle baharı bekliyorum. Çiçek açmasını, çocuk çığlıklarını, sessizliğin bitmesini bekliyorum. Düşünüyorum da hep sessiz cansız kalsaydı toprak, hep beyaz kalsaydı yerler, hep bir umutla geleceğini bekleseydim baharın, boş olsa da...

Değişim gerekli değil mi hayatta?

Hep aynı kıyafeti giyebilir misin? Tabi ki hayır! Hayata karşı hiç değişmeden durabilir misin? Sence bu mümkün mü? Değişmeyi bilmek, mesela sen hayata karşı hep asık suratlı olabilir misin? Hayatın mutluluğunda gülüp, kederinde insan üzümler değil mi? Deniz hep durgun mu kalır, hayata direndiği zaman dalgalanmaz mı? Keyifli zamanlarında bir çarşaf gibi olmaz mı? Bir tohum toprağa ekilince tomurcuk olup zamanla

filiz daha sonra zarafet dolu bir çiçek olmaz mı? O zaman değerini bilmelisin değişimin, çünkü değişim yaşadığın renkli hayatında; bilmelisin ki hayatını renklendiren değişimdir. Unutma ki; deniz hep durgun kalamaz, değişimsiz hayatın rengi olmaz, arada bir kıyıya vuracak bir dalga lazım olur insana !

Beyza Nur MENGİN 8-D

Değişim

Değişimler, değişimler, değişimler... Hayat değişim aslında. Doğmak ve ölüm arasındaki o zaman, kar yağmasıyla güneş açması arasındaki zaman, daha derine inerek mevsimlerdeki yaprakların, renk değişimi... Bunlardan anlıyoruz ki, hiçbir şey aynı kalmıyor, ne zaman ne mekân... Sular bile değişiyor, kirleniyor yavaş yavaş... Her şey değişiyor dedim ama insanlar kabulleniyor mu ki bu değişimi? Kimi kendine küçülen kıyafetleri inatla giymeye çalışır, kimi de yaşına bakmadan "Genç işi" şeyleri yapmaya çalışır, daha neler neler...

Eğer insan "Kendimi hazır hissetmiyorum" diyerek değişimi reddederse kaybeden kendisi olur. Çünkü değişim siz istesenez de istemeseniz de olacaktır. Öyleyse neden sizin sözünüze bağlı olmayan, zaten gerçekleşecek bir şeye boşu boşuna "HAYIR" diyelim ki...

Duygu değişimlerini de ele alalım. İnsanların her gün mutlu veya her gün mutsuz olmalarını bekleyebilir misiniz? Tabi ki hayır. Zaten bu duygu değişimlerinden anlıyoruz insanların düşüncelerini... Şimdi diyorsunuz ki neden konudan konuya atladı bu kız, hayır doğamda yok falan demeyeceğim size. Çünkü değişimi anlatıyorum, ne bekliyordunuz ki?

Zehra DURAN 8-A

Deneme

ANNE

Anne, hayatınızdaki en özel insandır. Sizi dokuz ay karnında taşır. Sonra da bir yıl uykusuz kalır. Hiç şikayet etmeden büyütür şefkat gösterir yavrusuna. Çocuk büyür genç olur. Anneyle tartışmalar başlar ama anne sabreder. Genç yetişkin olur ve evlenir. O kavgalar, tartışmalar geçip gider. Yetişkin olsa da insan annesinin yanında hep çocuktur aslında. Annesi çocuğunu çocuk da annesini özler. Gün gelir, anne yaşlanır, hastalanır ve ölür. İşte o zaman annenin kıymeti gerçekten anlaşılır.

Annenle tartışsan bile annen seni hep sever. Üzüldüğünde, güldüğünde yanında hep o vardır. Annen seni hiç yarı yolda bırakmaz. O bazen anne, bazen arkadaşın sana. En iyi arkadaşın gitse bile o hiç gitmez yanından. Çünkü o senin annendir, seni her halinle hep sevendir.

Ayşe İkbâl ÇELİK 6-A

BİLMİYORUM

Bir yoldayım, uçsuz bucaksız bir yolda... Sararmış yaprakların arasındaki bir kuş yuvasından "cik cik" sesler geliyor. Dökülen yaprakların üstüne bastığımda çıkan sesle birlikte sanki bir ritim oluşturuyorlar "Haşır huşur cik cik" diye... Rüzgar kulağıma bir şeyler fısıldıyor ama anlamıyorum çünkü onun dilini bilmiyorum. Güneş bana küsmüş göstermiyor bir türlü yüzünü. Bulutlar da onun aracılığını yapıyor. Birden gözümden kayıp giden ve çeneme ulaşan bir damla yaş büyüyor büyüyor gökyüzünü kaplıyor sanki. Gözyaşlarım şiddetleniyor durduramıyorum artık. Ben ağladıkça rüzgar daha çok esiyor, üşütüyor beni. Kuş sesleri kesildi. Adımlarım hızlanıyor, eyvah bulutlar da ağlamaya başladı, halime mi üzüldüler ne? Onların gözyaşları üzerime süzülüp benim gözyaşlarıma karışıyor. Yürüyorum, nereye gittiğimi bilmiyorum, sadece yürüyorum... Kalbim acıyor, niye bilmiyorum, üzülüyorum, BİLMİYORUM...

İrza Zeynep ŞEN 6-A

GÜNE İLK ADIM

Bazen sıcak bir gülüş içimizi ısıtmaya yetiyor. Tüm günümüzü güzelleştiriyor. İyi hissetmemizi sağlıyor. Küçük bir tebessüm onca şeyi gerçekleştirebiliyor. Bir "Selam" acaba neler yapabilir? Selam vermek kişinin saygısından, almak ise saygıya verdiği değerendir. Kim sever ki somurtkan, asık yüzlü, kimseyle konuşmayan birini? Oysa güler yüzlü, insanlarla iletişimi iyi olan kimseler, toplumda değer kazanır. İletişimin ilk basamağı, selam verip o selamı almaktan geçer. Bizim toplumumuzda Allah'tan böyle somurtkan, selamsız kimseler yok. Her girdiğimiz ortamda ilk olarak selamımızı verir, sonra hal hatır sorar, sonra da dertlerimizi anlatıp karşılıklı derman bulmaya çalışırız. Kişi gittiği diğer toplumlara da bunu tanıtır. Zaten dünyanın çoğu yerinde Türkler çok misafirperver deniliyor. Ben bunu duydukça mutlu oluyorum. Bir de şunu anlıyorum; demek ki iletişimimiz iyi, halden anlıyoruz, bir şeyler için çabalıyoruz ki bizim için böyle deniliyor.

Elifnur BODUR 8-C

TREN YOLCULUĞUM

Sabahın ilk ışıklarıyla uyandım. Kalktım hemen. Elim, yüzümü yıkadım. Suyun soğukluğu bir an kendime getirdi beni, hazırlanmaya başladım. Bugün benim için çok önemli bir gündü çünkü her zaman merak ettiğim, camdan baktığımda gördüğüm, şu ardı kesilmeyen uzun trenlerden birine binecektim. Uzun zaman sonra babamı ikna edebilmişim tren gezisi için. Ve artık hazırdım. Hemen babamın yanına koştum. O da

hazırdı. Yürümeye başladık tren istasyonuna doğru... Bir süre yürüdükten sonra bir tren gördüm az ileride. Kalbim hızla atmaya başladı. Bir an önce koşup binmek geliyordu içimden. Sanki trenler bana göz kırıp gülüyor gibiydi. Ve tren istasyonuna geldik. Babamla bize gösterilen trene doğru ilerledik. Adımımı attığımda trene, bir mutluluk kapladı içimi. Uzun zamandır hayal ettiğim şeyi gerçekleştiriyordum. Tren hareket etmeye başladı. Yavaş yavaş ilerliyorduk. Tren ilerlerken camdan dışarıyı izliyor-

dum. Trende kimseler yoktu. Sessizce trenin sesini dinleyerek hayalimde tüm dünyayı gezmeye başladım. Her yer harika görünüyordu. Mutluluktan ucu-yordum adeta. Ve sonra babamın sesi... Babamın sesiyle hayalim sona ermişti. "Haydi kızım kalk geldik" bu cümle beni rahatsız etse de gitmek zorundaydım. Hayallerimi gerçekleştirmenin mutluluğu ile trenden indim. Böylece tren serüvenim burada sona erdi.

Ceyda ATAK 8-C

MUTLULUK

Sokaklardaki insanların o telaşlı halleri, içindeki masumiyeti ve soğuktan al al olmuş yanakları... Sobanın üstündeki kestanele- rin etrafa yaydığı o eşsiz kokuyla birlikte kitap okumak... Bazen insanı kendinden geçirir, başka alemlere sürükler.

Akşam olduğunda başını yas- tığa koyduğundaki o bambaşka hissi ve rahatlığı tanımlayama- yız. O kadar bambaşka mutlu- luktur ki oradaki hissi başka hiç bir yerde bulamayız. Mesela ba- bamızın aldığı hediyenin mut- luluğuyla o anki mutluluk kar- şılaştırılmaz. Biri maddi diğeri ise manevi mutluluktur. Manevi mutluluklar kalıcıdır. Asla unu- tulmaz. Bir iyilik yap kendine ve sahip olduklarının değerini bil.

Rana Pınar GÜRKAN 8-A

ÖZLEMEK

Özlem her zaman geçmiş değil bazen de gelecektir. Yaşamadı- ğın bir anı belki de hiç görmedi- ğin, tanımadığın birini; tanıdık- larından yaşadıklarından daha çok özlersin.

Bir bakmışsın gelecekle geçmiş yer değiştirmiş. Eskiler unutul- muş, yeniler özlenmiş.

Sudenur KOÇ 8-C

KIZ KULESİ

Kız kulesinin önü... Sahil kenarı... Manzaraya mavi renk hakim... Çeşit çeşit insanlar... Etraf kalabalık... Manza- ranın büyük çoğunluğu binalar... Mor, siyah, pembe ve daha binlerce renk... Kız kulesinin o zarıflığı... Boğazın mavi dalgalarıyla birleşimi... Ve o inci beyazı kanatlarıyla uçuşan martılar... Binala- rı yok sayacak kadar güzel üçlü... Gün batımı... Etrafta hafif bir ton kırmızılık... Sanki güneşin bu manzaraya elveda deyişi... Ama bağıra bağıra... Öyle ki; bu

bağrıstan bütün gökyüzü etkilenmiş... Her yer turuncu ile kırmızı karışımı... Büt- ün her yeri sarmış sanki... Bu tablonun içine girmeye çalışan üç beş balıkçı... Çeşit çeşit boyda oltalarla martıların yiyeceğini kapmaya çalışan balıkçılar... Kız kulesinin hemen ardında bir gemi... Sessiz, sakin, sanki durgun denizin üs- tünde süzülen bir yaprak gibi... Var mı yok mu anlaşılamayan... Ve kız kulesi... Eşsiz benzersiz kız kulesi...

Beyzanur MENGİN 8-D

İNSANLARDA MERHAMET

Merhamet; insanların canlılara, var- lıklara karşı gösterdiği sevgi ve şefkat duygusudur. Ben insanların şu an mer- hamet duygusunda çok iyi bir derecede olduğunu söyleyemem. İnsanlar gittikçe bencil, kendini beğenmiş, katı varlıklar oluyorlar. Bu da beni çok üzüyor. Çünkü merhametsiz canlılardan, varlıklardan oluşan bir dünyaya dünya diyemem.

Günümüzde, insanların içindeki mer- hamet duygularını yeşertebilmeleri için ilk önce kendilerinden başka kişilere, varlıklara karşı bir sevgi taşıması gerekir bence. Bunu herkes bilir ki sevgi olma- dan, merhamet de olmaz. Ben, insan- ların en merhametlisi benim diyemem.

Ama şu anda yaşadığımız çevrede öyle insanlar var ki, içinde anne babasına, elinde olan maddi varlıklardan daha az merhameti var. Hiç yatakta hasta olan annesini arayıp da "Anneciğim bir rahatsızlığın mı var? Çok mu kötüsün yanına gelmemi ister misin?" diye sor- muyor da, mağaza mağaza dolaşıp gel keyfim gel yapıyor. Allah'ıma bin şükür ki şu anda yanımda olanlar merhamet- li!

Dilerim ki büyüyünce ben de merha- met duygusunu hiç kaybetmeyenlerden olurum...

Zeynep Vesile AKSOY 7-C

ŞİKAYETÇİYİM

Çoğu zaman Türkçe dersinde yazı ya- zarken başlık bulamamaktan şikayetçi- yim. Şiir başlığı, masal, hikaye bunlara başlık bulmak çok zor. Başlığı bulsam devamı gelecek. Aklıma hep basit baş- lıklar geliyor. Öğretmen cesaretle ilgi-

li bir yazı yazın, diyor. Başlık: Cesaret. Güzel ve ilginç başlık bulmak dünyanın en zor işi sanki... Ayrıca başlığı buldu- ğumda yanlış yazmaktan şikayetçiyim kırmızı kalemle yazdığım başlığı silmek çok zor oluyor. Ah şu başlıklar, başıma iş açan başlıklar...

Hamza KURTULUŞ 5/C

YAPRAĞIN GÖZÜNDEN

Mevsimlerden ilkbahardı, büyüyüp yeşermiştim. O sımsıcak ilkbahar güneşi uzun bir kıştan sonra çok iyi gelmişti ve her yer cıvı cıvıldı. Çocuklar gülüp oynuyor, kuşlar ötüşüyordu hatta bazıları benim bulunduğum dala bile konuyordu. Ağacın elmaları da yavaş yavaş büyüyor, kızarıyor görenlerin içini ısıtıyordu. Bereketli ilkbahar yağmurları yağıyor yeşilliğime yeşillik katıyordu. Öyle hikmetli yağmurdur ki yağıyor yağıyor ıslanmayan yer kalmayana kadar yağıyordu. Sonra güneş bize gülümseyerek içimizi ısıtıyordu. Elmalar artık iyice büyümüşü ve ağaç iyice büyüyüp gelişmişti tabii Allah'ın yağdırdığı bereketli yağmurlar sayesinde. Ama artık yağmurlar azalıyordu, bunun anlamı ise yazın gelmesiydi. Artık yaz gelmişti ve elmalar

iyice büyümüşü. Artık daha az yağmur yağdığından herkes dışarıda dolaşıyor, geziyor ve eğleniyordu. Ben de onları izlerken eğleniyordum. Artık ağustos ayındaydık. Çıtır çıtır ve sulu sulu elmaların toplanma zamanıydı. Çocuklar dallarıma tırmanıyor elmaları topluyordu ama bizlere çok büyük zarar veriyorlardı. Birçok arkadaşım dala tutunamayıp düşmüştü ve birkaç dalı kırmışlardı ve bütün elmaları toplamışlardı ama ben daldan kalmayı başarmıştım. Artık eylül ayındaydık yani sonbahar. Sıcaklar bitmişti ve çok rüzgâr esiyordu, artık dayanamayıp dalımdan düştüm ve öldüm. Son dakikalarımı yaşıyordum ve hiç üzülmiyordum; çünkü herkes doğar, büyür, yaşlanır ve ölür. Ben de ölüyordum ama benden sonra gelecekler vardı, o yüzden hiç üzülmiyordum...

Ömer Faruk YÜCE 7-B

ŞİKAYETÇİYİM

Her temizlikte evden kovulmaktan şikayetçiyim. Annemin birkaç dakika süren tartışma yüzünden saatlerce söylenmesinden şikayetçiyim. Yataktan her gün dövülmüş gibi kalkmaktan şikayetçiyim. Kardeşlerimin gevezeliklerinden şikayetçiyim. Filmin en heyecanlı yerinde babam ve kardeşimin boğuşmalarından şikayetçiyim. Annemin tablete ve bilgisayara koyduğu saçma şifrelerden şikayetçiyim. Evde wifinin komşudan çekmesi için şekilden şekle girmekten şikayetçiyim. Korku filmleri izleyip uykuya geçememekten, tam dalarken de babamın ya da kardeşimin horlamasından şikayetçiyim. Sabahın köründe kalkmaktan şikayetçiyim. Hayatımızın saçma bir sisteme bağlı olmasından şikayetçiyim. Ders çalışmaya çalışmamaktan şikayetçiyim. Çevremde tahammül etmeye çalıştığım insanlardan şikayetçiyim. Yalanlardan şikayetçiyim. Sokakta şarkı söylemeyi terbiyesizlik olarak gören insanlardan şikayetçiyim. Ağladığımı görüp de "Ağlıyor musun?" diye soranlardan şikayetçiyim. Teki çalışmayan kulaklığımdan şikayetçiyim. Ağrıyan dişimden bile şikayetçiyim. Şikayetçi olduğum daha çok şey var aslında... Ne zaman patlayacağımı diye ailecek beklerken başka insanları görüyorum. Kolu, bacağı olmayanlar... Ailelerini, çocuklarını kaybedenler... Yiyecek ekmegi olmayanları görüyor ve sonra şikayetlerimden utanıp Allah'ın bana verdiği tüm nimetlere şükredip gülümsüyorum.

Sümeyye AYTÜRK 8/B

Dostluğa Dair

ARKADAŞINI İYİ SEÇ

Gerçek arkadaş, iki gövdede yaşayan bir ruhtur. Yani arkadaşlık öyle bir şey ki birbirini tamamlar. Genelde de arkadaşlar birbirlerine benzerler. Aynı fikirde olup aynı şeylerden hoşlanırlar. İnsanlar arkadaşlarıyla değerlenir. Çünkü insan kendi gibi biriyle vakit geçirmekten hoşlanır.

Sen; tembel, kötü niyetli, çıkarıcı biriyisen arkadaşın çalışkan, iyi niyetli biri olması bir şey değiştirmez ki. "Bir insan yedisinde neyse yetmişinde de odur" demişler. Arkadaş hem iyi görünen, hem iyi olan insandır; iyi görünen ama iyi olmayan insan ise dost görünür ama dost değildir. İyi niyetli, düzgün karakterli kişiler genelde

kendisi gibi arkadaş bilirler. Çünkü hayat arkadaşlıktan daha büyük bir hediye vermez. "Söyle bana kiminle arkadaşlık ediyorsun, sana kim olduğunu söyleyeyim, neyle uğraştığını bilirim, senin de ne olduğunu bilirim" demiş Goethe. Ne kadar haklı aslında bu cümlesinde.

İyi bir arkadaşı olanın aynaya ihtiyacı yoktur. Çünkü gerçek arkadaş senin aynındır. Doğru kişiyi bulman için karşındakine bakman yeterlidir. Eğer karşındakinde kendini görüyorsan arkadaşını bulmuşsun demektir. Arkadaşlık insana verilen en güzel hediyedir. Çünkü arkadaşlık her zaman gölge veren bir ağaç gibidir.

Arkadaş edindiğin kişi sana benzemelidir. Biz en iyi arkadaşlarımıza kardeş deriz kimi zaman. Çünkü biz çok uğraştık doğru kişiyi bulabilmek için.

Kusursuz arkadaş arayan dostluktan elini çeksin. Kardeş deyince aklına sıcak bir gülümseme gelmelidir. Eğer gelmediyse daha doğru kişiyi bulamamışsın demektir. Güller, laleler bütün çiçekler solar. Çelik ve demir kınılır. Ama sağlam arkadaşlık ne solar ne de kınılır. Arkadaş dediğin seni en iyi şekilde tamamlamalıdır ki birine arkadaşını söylediğin zaman seni tanımalıdır.

Berre BELİN 7/C

KARDEŞ DEDİĞİN...

Kardeşlik çok farklı bir duygudur. Kavga etsen bile üzülmemesini istemek, senin kalbin paramparça olsa bile onun-
kine sahip çıkmak demektir.

Onun iyi gününde de kötü gününde de yanında olmak istersin. Ona bir şey

olduğunda sen de etkilenirsin. Onun için çaba harcarsın, yardımcı olmak istersin. Her ne olursa olsun... Kardeşlik böyle bir şey... Sevgi ister, cesaret ister, yürek ister...

Kardeşlik sevgisi başta değil kalpte yaşanır. Kardeş olmak için aynı çatıyı paylaşmak gerekmez, aynı gökyüzünü

paylaşmak yeterlidir. Kardeş dediğin sevip saydığın biri varsa ne mutlu sana! Sen ağladığında senle ağlayanda değil marifet. Sen ağladığında seni güldürmeye çalışanda samimiyet. Sana düşen elindeki kıymetini bilmek. En önemlisi şükredebilmek...

Sena YANIK 8-D

KARDEŞLİK

Kardeşlik, dostluk... Dünyanın iki farklı ucundaki insanları bir araya getiren bağ... Bazen merhamet, bazen acıma, bazen ise kalp gerektiren duygu... Daha başka bir şekilde insanlık insan olabilmek. Sen tokken başkasının açlığına dayanamamak, başkasının yanlış hayatını mahfetse bile kardeşim deyip affetmek. Sevmek, sevmeyi bilmek ... Sadece aynı anne babadan olmak olmadığını, Allah'ın kulları olduğunu bilmek ve en önemlisi bu yüzden sevmek.

DOSTLUK

Dostluk, kardeşlik ve arkadaşlıktır. İki kişinin birbirine duyduğu en mantıklı duygudur. Her zaman yanında olamamak ama yokluğunda bile varlığını en derinlerde hissettirmektir. Gülerken birlikte gülmek, ağlarken de birinizin gülmesi demektir. Çünkü onun ağlamasını en güzel birinin masum gülüşü dindirir. Sırlarını paylaşabiliyorsan, şaka yapmaktan çekinmiyorsan maddi

GERÇEK KARDEŞLİK

Sözde kalırsa hiçbir değeri olmayacak olan bir şey. Şeyi kullanmamın sebebi acemilikten değil kelime bulamamamdır. Bu şeye verilen değer gitgide azalıyor. Çoğunlukla sosyal ortamlarda arkadaşlıktan öteye gidemiyor kardeşlik bu günlerde. Arkadaşlık dediğimde bugünlerdeki yalancı arkadaşlık. Eski zamanlardaki gibi ahretlik, can yoldaşlığı gibi kavramları olan arkadaşlık değil.

VEFA ATEŞİ

Çoğu kavramın değiştiği gibi dostluk kavramı da günden güne değişmekte. Eskiden bir insana 'Sana canım feda, kardeşim!' diyenler dost bilinirdi. Lakin dostluk şu sıralar alemler arası seyahatte. Normal yaşamda 'Vay, oğlum ne iş?', sanal alemde 'Nbr lan?' diyenin dost bilindiği bir çağda yaşıyoruz.

Ben bu değişimi iletişimin daha kolay hale gelmesine bağlıyorum. İnsanlar artık evde, okulda, işte ve hatta sokak-

Yardıma koşmak, hatasını düzeltmek. Aynı çatı altında kalpleri atmak. Ağladığında dayanacağı omuz, güldüğünde yanındaki kalp olmak. Dostluk... Arkadaşlık... Karşında her duranın kardeşin olduğunu bilmek ve ona göre davranmak. Gönül bağının üstüne dünyanın en ağır yükünü koysalar bile kopmayacak kadar güçlü hale getirebilmek... Dayanmak... Her zorluğa birlikte göğüs germek, dayanışma ve uyum içinde olmak. En kötü kavganda bile, ona bir şey olursa yaşayamamak. Yüzüne tebesümle yaklaşmak, dostça sarılmak. Kar-

deşlik; aynı anne babadan gelmek değil aynı kalbi paylaşmak. Bu ağır yükü kardeşlik ile bölüşmek. Aynı sevginin onda da olduğunu bilmek ve en kötü anlarında bunu hatırlamak. Kalbini kırsa da onun kalbini kıramamak, paylaştığı yüke zarar vermemek ve korumak. Seni alıp götürdüğünde, nereye diye sormadan peşinden gidebilmek. İsterse aranızda dünyalar kadar uzaklık olsa da, o gönül bağlarını koparmadan genişletebilmek. İnsanlık insan olabilmek.

BEYZANUR MENGİN 8-D

ve manevi paylaşımda bulunabiliyorsan ve ondan hiçbir şeyi sakınmıyorsan sen gerçek dostsun. En iyi dost bana göre açık sözlülükten geçer. Ona söyleyemediklerini başkasına söylemenin dostluk ve kardeşlikte yeri yoktur. Dost olduğunuzda öyle bir dost olmalısınız ki canınızdan çok sevdiğiniz dostunuzun başına bir şey geldiğinde sanki kendi başınıza gelmişçesine sevinmeli ya da telaşlanmalısınız. Bir şeye canının sıkın

olup olmadığını gözlerinden anlarsınız. Gerçek dostlar birbirlerine kilo aldıklarını söyleyince utanmaz ve gocunmazlar. Günlük çikolata miktarını azaltarak her şeyin değişebileceğini düşünürler. Dostlar aynı kitapta farkında olmadan aynı yerlerin altını çizerek hiç habersiz. Sonra bu masum tesadüften kardeşliklerine olumlu bir pay koyarlar. Dostluk ondan çok mu, demektir.

Rümeysa GENÇ 8-C

Kardeşlik bu zamanlarda çoğunlukla klavye kardeşliğinden ileri geliyor. Birbirini tanımayan insanlar bile artık birbirlerine "Kanka, panpa" gibi kelimelerle hitap ediyor. Asıl derinliği olan birinin can yoldaşı olup, aralarında kan bağı olmasa bile ki olabilir, birbirine yakın hisseden kişilerdir. Artık bazılarında kardeşlik ana baba bir olmaktan başka kapıya çıkmıyor. Birlikte ölen, birlikte yaşayan, aynı yola baş koyan insanlar

gerçek kardeşler.

Kardeşliğe gereken önem verilmese de hala yaşatan birileri oldu, oluyor ve inşaallah olacak da. Sahte kardeşler var ortada. N'apalım tarihin her zamanında olacak bunlardan. Kimi zaman azalacak kimi zaman çoğalacaklar. Birbirini sırtından vurmayan kardeşlerin olması dileğiyle.

Ahmet Taha BAKAN 8-B

ta bile sevdiği yahut sevdiğini sandığı insanlarla iletişime geçebiliyor. Bir haber saniyeler içerisinde onlarca insana yayılabiliyor. Ve bu yüzden de bu hadise 'Dedikodu' adına bürünüyor. Arkadaşlık sevgi bağıyla ortaya çıkan bir şeydir. Ve bu bağ da varoluşunu vefa yoluyla sürdürür. Vefa ise mahluka sevgiden daha ağır geliyor. Ve bunun ispatı olarak da vefasız birer dostluk olan kankalık, kankilikler ortaya çıkıyor. Ama şunu düzeltmek gerekir ki kankalık-kankilik vefasız birer dostluk değil, vefasızlıktır. Zira vefa

olmadan dostluk olamaz, aynı tek kişilik bir aşk gibi.

Dostluk, aynı aşk gibidir. İkisi de varoluşundan beri yalnızca bir mekâna riayet etmiştir; Kalbe! İkisi de varoluşundan beri kişiler arasındadır: Hüküm sürdüğü kalp, diğerine muhtaçtır. Lakin aralarında bir fark vardır o da şu: Aşk öldürür; dostluksa muhtaç olduğu vefa ateşinde yakar.

Begüm Bükra YAVUZ 8-B

Dostum

*Derdime, hüsrânıma derman olan dostum,
Bir çift kelimüme şerbet katan dostum,
Gözyaşlarıma mendil olan dostum,
Canı yanmasın diye gülü dikensiz kılan dost...
Sana sır söylesem toprağa gömersin.
Bir seni istesem kanatlanır gelirsin.
Ben çay olsam bisküvüm sensin.
Bir ağaçta elma, akvaryumda balık,
İki ada arasında tek köprü sensin.
Vazoyu güzel kılan papatya gibi,
Beni tamamlayan dostum sensin.
Dostun ne olduğunu en iyi bilensin.*

Ayşe Sümeyye YILMAZ 8-C

Evvel Zaman İçinde

GÜNEŞ'İN HAYALI

Birgün Güneş adında bir çocuk doğmuş. Küçükkenki hayali "Noktalama işaretlerinin dünyası" na gidip onları tanımakmış. Güneş büyümüş ama hayalleri değişmemiş. Güneş bir cuma günü hayallerini arkadaşlarına anlatmış. Arkadaşları Güneş ile dalga geçmişler. Güneş de sinirlenip, noktalama işaretlerinin dünyası'na gidince onların fotoğrafını çekeceğine söz vermiş. Arkadaşları "Eğer fotoğraflarını çekemezsen, bir hafta boyunca ödevlerimizi sen yaparsın" demişler. Güneş kabul etmiş ve "Eğer fotoğraflarını çekersem ,bir ay boyunca ödevlerimi siz yaparsınız" demiş. Arkadaşları kabul etmişler ve pazartesi gününe kadar süresi olduğunu söyleyip oradan uzaklaşmışlar. Güneş evine gitmiş ve noktalama işaretlerinin dünyası'na nasıl gideceğini düşünmeye başlamış. Güneş'in aklına bir fikir gelmemiş. Günler geçmiş ama Güneş hala noktalama işaretlerinin dünyası'na nasıl gideceğini bulamamış. Güneş umudunu kesmiş ve ağlamaya başlamış. Cuma ve cumartesi gününü ağlayarak geçirmiş. Pazar günü yine düşünmüş

ve yine bir şey bulamamış. Pazar gecesi yatmadan önce dişlerini fırçalamak için lavaboya gitmiş. Musluğun yanında küçük bir kapı bulmuş. Kapıyı açmış ve içeri girmiş. Bir de ne görsün! Evlerinin lavabosundaki küçük bir kapı noktalama işaretlerinin dünyası'na açıliyormuş. Hemen kapıdan geçmiş. Biraz ilerledikten sonra Bay Nokta ile karşılaşmış. Bay Nokta kendini şöyle tanıtmış:

Merhaba Güneş, ben Bay Nokta. Hüküm, yargı bildiren, anlamca tamamlanmış cümlelerin sonunda, tarihlerde gün, ay ve yılı ayırmak için, matematikte çarpı işareti yerine, saat ve dakikaların yazımında ve kelimelerin kısaltılarak yazılması halinde kullanılırım, demiş. Güneş Bay Nokta'yla tanıştığına çok sevinmiş ve diğerlerini de tanımak istediğini söylemiş. Bay Nokta Güneş'i Bayan Virgül'ün yanına götürmüştü. Güneş şanslıymış çünkü diğer noktalama işaretleri Bayan Virgül'ün evindeymiş ve hepsi sırayla kendini tanıtmaya başlamış.

Bayan Virgül: Peş peşe gelen eş görevli sözcüklerin aralarında, cümle içindeki

ünlem bildiren kelimelerden sonra ve seslenme bildiren sözcüklerden sonra kullanılırım, demiş. Bayan Soru İşareti: Soru anlamı taşıyan cümlelerin sonunda, kesin olarak bilinmeyen tarihlerin yerine ve sözcüğün karşıt anlamının ifade edilmek istendiği yerlerde kullanılırım, demiş. Bayan Noktalı Virgül: Aralarında şekil ve anlam bakımından ilişki bulunan, duraklaması kısa olan cümlelerin arasında ve birbirine bağlaça bağlanmış cümlelerde bağlaçtan önce kullanılırım demiş. Bay İki Nokta: Bir cümlenin sonunda açıklama veya örnek verilecekse kullanılırım, demiş. Bay Üç Nokta: Anlamca bitirilmemiş cümlelerin sonunda kullanılırım, demiş. Bay Kesme İşareti: Özel isimlerdeki ekleri ayırmak için kullanılırım, demiş. Ve son olarak Bayan Ünlem İşareti: Ünlem cümlelerinin sonunda kullanılırım, demiş. Güneş hepsiyle fotoğrafını çekilip, teşekkür edip evine geri dönmüş. Pazartesi günü fotoğraflarını arkadaşlarına göstermiş. Arkadaşları çok şaşırılmış. Ama Güneş o kadar da şaşırmamış; çünkü bu kazandığı ilk iddia değilmiş.

Beyza ATAY 6-B

PADIŞAH VE NOKTALAMA İŞARETLERİ

Bir zamanlar insanların bilmediği bir yerde noktalama işaretleri çok mutlu yaşamış. Bu mutluluğu padişahlar olan Kitap Hazretleri'ne borçlularmış. Padişah Kitap; çok bilgili, akıllı, dürüst ve güvenilirmiş. Bu padişaha sarayında hizmet eden bir sürü noktalama işareti varmış ve kendilerine özgü durumları varmış. Nokta, padişahın veziriymiş. Virgül ise noktaya yardım edermiş. Noktayı herkes kıskanmış. Çünkü o hem padişahın gözdesiymiş hem de kurduğu her cümle anlamlı olurmuş. Soru İşareti hep soru sorarmış. Ünlem İşareti ise bağırırmış. Üçüz olan üç nokta kardeşler hep padişahı güldürürmüş. Kesme İşareti uçabiliyormuş ve özel adları birbirinden ayırmayı çok seviyormuş. Bunun gibi daha çok işaret varmış. Padişah her şeyi düşünmüş ve savunma olarak parantezleri kullanmış. Her düşmanını yakalayıp sorguya çekermiş. O yüzden iki grup olarak dolaşırlarmış. Askerlerin binebileceği kurşun kalemli, silah olarak da kullanılan uçlu kalemli, temizlikçi olarak da silgileri vardı. Hepsinin yatakhaneleri kalem kutularıydı. Uç kutuları cepelik ve güzellik salonunda çalışan bazı kalemtraşları o padişah düşünmüş. Herkes çok mutluymuş, ta ki o gün gelene kadar...

Birgün padişah çok hastalanmış ve noktalama işaretlerini kaybetmiş. Doğru düzgün konuşamıyormuş. Sarayda yaşayan herkes yardım etmek istemiş. Nokta düşünmüş, eğer hepsi padişahın cümlelerini tamamlarsa padişah iyileşir ve tahta geçermiş. Bu fikre herkes tamam demiş ve padişahın incecik sayfaları arasına giren noktalama işaretleri çok mutlu olmuş. Padişah yeniden iyileşmiş ve artık düzgün konuşuyormuş. Ve bunu sadece sarayda çalışan noktalama işaretlerine borçluymuş. Artık o ülkede hiçbir noktalama işareti kaybolmamış. Herkes çok mutlu bir şekilde yaşamaya devam etmiş.

Zeynep İnci KILIÇASLAN 5-B

PERİ KIZI

Yıldızların tek tek sayılabildiği prenslerle çobanların hiç kavuşamadığı zehirli yılanların çekirgeleri gördüğünde tir tir titrediği bir dönemde bir prens varmış. Gözleriyle baktığı kızın başını döndüren, sinirlendiğinde yahut şaşırdığında kaşlarının arasında oluşan çizgi dahi insanları kendine hayran bırakan, konuştuğunda ağzından çıkan kelimeler kişinin yüreğine kor düşürecek türdenmiş. Buna rağmen kimseleri beğenmezmiş. Ayrıca bu prens şehre hiç ayak basmamış. Dillere destan bahçelerinde dolaşıp dururmuş. Okçulukta harikaymış ağaçtan düşen yaprağı bile tam ortasından vurabilirmiş. Muhafızları uyutup sarayın en değerli yakutunu çalıp kaçan nankör aşçıyı da tam alının ortasından odasının penceresinden vurmamış mıydı sanki babasının gözünde de arttırmıştı saygısını.

Bu prens on iki tane dil bilir matematiği ve edebiyatı çok iyi gökyüzüne baktığında yıldızın ismini şak diye söyleyecek kadar da gökbiliminde iyiymiş. Bir baktığını bir daha unutmamış. Her neyse biz gelelim bu prensin başına gelenlere. Günlerden bir gün bahçede otururken

bir kadının saraydan aceleyle çıktığını görmüş, ya bu da nankör aşçı gibiyse onu da vuramaz ki alnından sonuçta bu kadın hırsız da olsa buna babası çok kızarmış. Peşine düşmeye karar vermiş en sonunda. Tedbir olsun diye oklarını da yanında almayı unutmamış elbet. Bir de bakmış sarmaşıkların arasında bir geçit karmakarışık yollar takip etmiş aynı labirent gibiymiş. Saraydan ilk çıkışı olduğu için ürpermiş biraz. Kadın bir avluya girmiş güvercin olmuş daha prens üstünden şaşkınlığını atmadan her yerde güvercinler olduğunu görmüş. Hepsi bir suya girip çıkmışlar birbirinden güzel kızlar olmuşlar. Önce neşeyle oynamışlar zıplamışlar prens şaşkın şaşkın bakarken kızlardan birine kaptırmış gönlünü. Kız ahu gözlerinde hapsetmiş sanki onu, saçlarının parıltısı gözlerini kamaştırıyormuş, güldüğünde yanağındaki çukur iyice derinleşiyormuş. Prens kızı izlerken bir kıyamettir kopmuş kızlar tir tir titremiş dev gelmiş kızın birini almış ve gitmiş. Diğer kızlar başlamış ağlamaya sonra saraydaki kadın koşar adım çıkmış avludan doğru saraya prens de dönmüş evine. Her gün avluya gitmiş prens. Gün gelmiş dev bizim prensin sevdiceğini almış git-

miş prens de devin peşinden, köhne bir eve girmiş dev, prens de arkasından. Prens bir bakmış her yerde kalbi alınmış güvercinler korku salmış prensi, hırsla davranmış okuna, başlamış deve atmaya oklarını bir bir, ama nafile deve bir şey olmuyor. Kız bağırırmış "Kalbine, tam kalbine!" diye anlamış prens devin zayıf noktasının kalbi olduğunu. Ok kalbine değer değmez dev büyük bir gürültüyle bir kurbağaya dönmüş zıplaya zıplaya kaçmış. Kız sarılmış prene ne kadar da güzel kokuyor diye düşünürken "Avluda gördüğün tüm güvercinler peri kızıdır. Ey âdemoğlu sen peri krallığını kurtardın! Gel! Gel de babamla tanış." demiş gülererek. Gitmişler kocaman bir köşke. Prens sarayı kulübe gibi kalırmış buranın yanında. Peri kralı çok sevinmiş ne istersen iste benden demiş. Prens de hiç tereddütsüz cevabı kızın olmuş. Kız önce şaşırmış sonra da sevinmiş ama tek şartı kutsal suyu içerek insan olmamış, bir insanoğluya evlenecekse insan olmalıymış. İki güzel genç evlenmişler; aşkları dillere destan olmuş, gözlerinden hiç pırıltı eksik olmamış.

Sümeyye AYTÜRK 8-B

GAZ LAMBASI VE ÇAKIL TAŞI

Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, güzel bir köyde, kocaman bir kırın ortasında, bir söğüt ağacı varmış. Bu söğüt ağacı oradaki hayvanların ve bitkilerin kralı sayılmış. Kuşlar, sincaplar, böcekler ve çiçekler hep ona soru sorarlarmış. Bu söğüt ağacının dallarından birinde bir gaz lambası asılıymış ve söğüt ağacının atında da çakıl taşları varmış. Çakıl taşı ve gaz lambası hep kavga ederlermiş.

GÖKYÜZÜNDE YOLCULUK

Bir varmış bir yokmuş. Evvel zaman içinde kalbur saman içinde, develer tellal, pireler berber iken ben annemin beşiğini tıngır mıngır salları iken, memleketlerden birinde Zeynep adında güzel mi güzel akıllı mı akıllı bir kız yaşamış. Zeynep bir gün trafta gezinirken yerde bir tohum bulmuş ve onu boş bir araziye ekmiş. Aylar sonra tohumun akıbetini merak edip araziye gitmiş bir de ne görsün: O minicik tohum artık kocaman bir ağaç olmuş. Öyle bir ağaç ki dalları gökyüzüne uzanıyormuş. Zey-

Günlerden bir gün yine çakıl taşı ve gaz lambası kavga ederlerken söğüt ağacı gürlemiş ve "Susun artık!" diye bağırmış. "Bundan böyle size iki gün süre, yine kavga ederseniz sizi cezalandıracağım" demiş. Ancak çakıl taşı ve gaz lambası hala kavga etmeye devam etmişler. Günler haftalar böyle geçmiş, söğüt acının verdiği süre bitmiş. Söğüt ağacı ceza olarak onlara birlikte çalışacakları bir iş vermiş. Aslında söğüt ağacı bunu onlar birbirine ısınsın diye yapmış. Ceza verdiği işi ikisi de istemeyerek kabul etmiş. Bu ceza haftalarca sürmüş

nep merakla ağaca tırmanmaya başlamış. Tırmanmış, tırmanmış en sonunda gökyüzüne varmış. Gördüğü manzara karşısında çok şaşırmış. Küme küme, pamuk pamuk bulutlar... Hemen bulutların üzerinde zıplamaya başlamış. Bu çok hoşuna gitmiş, zıplamış, zıplamış, sonunda yorulup bir bulutun üzerine oturmuş. O bulutla sohbet etmeye başlamış. Zamanın nasıl geçtiğini anlamadan akşam olmuş, Güneş Hanım gitmiş, Ay Dede gelmiş. Bulutların yerini yıldızlar almış. Ay Dede masal anlatmaya başlamış. Bütün yıldızlar Ay Dedenin etrafına toplanmış. Zeynep, hemen Ay

ve sonunda birbirlerine ısınmaya başlamışlar, söğüt ağacı yani kral bu işe çok sevinmiş. Artık birbirlerine yardım eder ve kavga etmezlermiş, o kinli hallerinden eser kalmamış. Tüm hayvanlar ve bitkiler buna çok sevinmiş.

Yıldızların parıl parıl parıldadığı bir akşam halk onlara parti düzenlemiş. Çiçekler şarkı söylemiş, cırcır böcekleri gitar çalmış ve çekirgelerse dans etmiş. Bu olay her yıl kutlanmış, artık gaz lambası ve çakıl taşı dost olmuş.

Hacer EMANET 7-C

Dedenin kucığına atlamış ve mışıl mışıl bir uykuya dalmış. Uyandığında vakit epey ilerlemiş, eve dönmesi gerektiğini düşünüp dönüş yolu için ağacını aramış ama görememiş. Ağlamaya başlamış, Ay Dede hemen olaya el koymuş, Rüzgar Amca'yı çağırmış, Rüzgar Amca hemen gelmiş. Zeynep Rüzgar Amcaya yolu tarif etmiş, onun da yolunun üstüymüş zateh, Zeynep'i rüzgar hızıyla evine götürmüştü. Zeynep ona teşekkürler edip evine girmiş. Ailesine her şeyi anlatıp güzelce kahvaltı yapmışlar.

Saliha CAN 6-A

SHERLOCK HOLMES VE MACERALARI

Noktalama İşaretleri Ülkesi'nde bazı sorunlar vardı. Çünkü kimliği belirsiz bir suçlu çetesi yine soygun yapmışlardı. Sıradaki hedefleri Eski Çağlar'da Yazı Müzesi'nin en değerli parçasını çalmaktı. Suçlunun gerçek adı Üç Nokta'ydı. Kimse onu yakalayamıyordu. Fakat Sherlock Holmes yani Nokta onu yakalamayı planlıyordu. Üç Nokta'nın en iyi yardımcısı Ünlem'di. Çok kızgın olduğu için herkes ondan korkuyordu. O sırada Nokta ve yardımcıları iz peşindeydi. Sonraki gün Üç Nokta Nokta'nın kılığına girdi ve Nokta'nın yardımcıları yanlış yöne yönlendirdi. Şimdi Nokta'yı kandırıp işine devam etmeliydi. Nokta'nın eşinin yani Virgül'ün kılığına girdi. O sırada oradan Nokta geçiyordu. Nokta eşini görünce:

"Tatlım senin burada ne işin var? Etraf suçlularla dolu, hemen eve dön." Fakat Virgül:

"Ama evde ekmek bitmişti. Bu yüzden bakkala gidiyordum, evde başka şeylerde eksik.

"Sen yorulma, ben alırım" dedi ve eline alışveriş listesini alıp bakkala gitti.

Üç Nokta eski haline dönüp Ünlem'i çağırdı. Ünlem özel arabasıyla geldi. Rotaları Eski Çağlar'da Yazı Müzesi'ydi.

Nokta alışveriş yaptıktan sonra eve gitti. Zili çaldı. Fakat ses seda yok... Kandırıldığını anladı. Hemen arabaya atladı ve iz sürmeye başladı. O kadar acele etmişti ki, elinde hala alışveriş poşeti vardı. Sonunda Üç Nokta'yı gördü. Müzeye girmek üzereydiler. Fakat o sırada Nokta poşetten domates çıkartıp kapının kilit yerine attı. Domates deliği

tıkamıştı. Fakat Ünlem'i zor günler için saklayan Üç Nokta "Hadi tosunum" diye bağırdı. Ünlem kapıyı kırdı böylece içeri girebildi. Hemen en değerli parçayı aramaya başladılar. Ünlem her yeri kıra çarpa gidiyordu. Nokta'da bu sesleri takip ediyordu. Tam hırsızlar en değerli parça olan Eski Yazı'yı alıp camdan atlayacaktı ki Ünlem'in ayağı takıldı. Düşmemek için müzenin direğine tutundu. Direk yıkıldı ve müze çökmeye başladı. Bu sarsıntıyı bir avantaj olarak kullandı ve şaşkınlıktan dilini yutmuş olan Üç Nokta'dan parçayı alıp polisi aradı. Polis onları yakaladı ve hapse götürdü. Suç kariyerleri sona ermişti. Müze çok yıkılmamıştı. Hemen tamire başladılar. Bir kez daha Sherlock Holmes yani Nokta suçluları yakalamıştı.

Edibe Hilye İLTER 6-B

Her Şey İncelikten İnsan Kabalıktan Kırılır

İYİLİK ET, SEN DE İYİLİK BUL

İyilik bir kimseye hiçbir karşılık olmadan yapılan yardımdır.

'İyilik eden iyilik bulur.' Sözü'nü hiç duydunuz mu? Aslında meşhur bir sözdür. Bir kişiye yardımda bulunursan o kişi de bir gün sana yardımcı olabilir. Hatta bu konu ile ilgili La Fontaine' nin 'Güvercin ve Karınca' isimli fablını paylaşayım sizinle: Güvercin bir gün dere-den su içerken bir de bakmış bir zavallı bir karınca su içeyim derken dereye düşmüş. Güvercin ona acımış ve bir yaprak

atmış suya. Karınca yaprağın üstüne çıkıp kurtulmuş. Derken bir avcı çıkagelmiş. Avcı tam güvercini vuracakken karınca avcının topuğunu ısırarak. Avcı 'uf ayağım' inlerken güvercin uçmuş gök-lere. Güvercin karıncaya yardım etti, karınca da güvercine. Güvercin iyilik yaptı, karınca da iyilikle karşılık verdi.

Aslında iyilik etmek ne kadar kolaydır. Hem de insanın içini huzurla doldurur. Şahsen ben çok mutlu oluyorum. Bence iyilik karşılıksız yapılmalı. Zaten bir karşılık ile yapılan yardım iyilik sayılmaz ki.

'İyilik yap denize at balık bilmezse Halik bilir.' Sözü'nün anlamı da tam bunu anlatır. Yaptığın iyiliklerden karşılık bekleme. Değeri bilinmese bile sen iyilik yapmaya devam et. Elbet bu dünyada olmasa da öbür dünyada mutlaka karşılığını bulursun.

Sonuç olarak " Kimseye yaptığım iyiliğin kıymetini bilmiyorum." deme. Muhakkak bir gün o iyiliğin karşılığını alacaksın. Sen yine de iyilik yapmaya devam et.

Melikenur BAŞLIK 7-B

HOŞGÖRÜ VE NEZAKET

Nezaket, hoşgörü, iyilik aslında bunların hepsi bir insanda olması lazım. Fakat çoğu kişi bunun çok zor olacağını düşünüyor. Bunların hepsin bir insanda olması için kişinin derviş veya alim olması gerekmez.

Hoşgörülmek aynı zamanda ne-

zaket de getirir. Bu ikisi kardeş gibidir. Efendimiz Mekke'yi, Hz. Ömer Kudüs'ü, Fatih İstanbul'u fethettiğinde halkı kılıktan geçirmeleri beklenirken onlar hal-ka hoşgörü ile yaklaştı. Zaten dinimiz hoşgörü dini değil midir? Günümüzdeki Mardin'e bir bakın çan ve ezan sesleri birbirine karışır fakat hiçbir Müslüman farklı dindekine "Burası Müslüman bir

ülke, burada kiliseye gidemezsin." demiyor. Çünkü oradaki insanlar hoşgörülüdür.

Nezaketli olan kişi hoşgörülüdür, hoşgörülü olan kişi ise iyilik yapar. Eğer herkes nezaket sahibi olursa ne menfaat kalır ne savaş.

Boğaçhan Ali DÜŞGÜL 7-D

NEZAKET

Dudaktan şakıyan her sözcüğün sihri kalpte yer eden bir nezaket timsaliydi. Bazen utanarak yâre de-
ğen bakışlarda, bazen de karşılıklı konuşmanın hoşnutluğunda saklı minik nezaket hazinesi kalplerde gömülü bir insan mutluluğuydu.

Suyun, üzerine yazılan yazıyı silmesi gibi, hatırlanmak istenmeyen anıların akıp gitmesiydi. Belki de kalp kırmaktan korkmaktı nezaket.

Ayşe Sümeyye YILMAZ 8-C

YARDIMLAŞMA

"Bir elin nesi var iki elin sesi var." Hiç bu atasözü hakkında düşündünüz mü?

Hayatta çoğu konuda tek başımıza başarılı olamayız. Birilerinin yardımına ihtiyaç duyarız. Bence yardımlaşarak başa çıkamadığımız her şeyin üstesinden gelebiliriz. Örneğin sınavlara hazırlanırken birbirimize yardım ederiz, eksiklerimizi tamamlarız. Ben sınavlarıma çalışırken ailemden, arkadaşlarımdan çok yardım alırım. Peki ya siz? İnsanlar eğer bir konuda birlik olurlarsa o işi daha kolay ve hızlı bitirebilirler. Mesela bir inşaat işçisinin tek başına bir duvar örmesi uzun ve zahmetli bir iştir. Ama eğer arkadaşları ona yardım ederlerse duvarı daha kolay örebilirler. Yardımlaşmanın sonucunda arkadaşlarınıza olan samimiyetiniz ve güveniniz de artar. Bunlar da arkadaşlarınızla olan dostluğunuzu pekiştirir.

Kısacası yardımlaşmak insanın hem çevresiyle olan ilişkilerine katkıda bulunur hem de herhangi bir işini daha kolay yapmasını sağlar.

Saliha ÖLMEZ 7/B

NEZAKETLİ MİYİZ?

Nezaket ne demektir? Nezaketsiz insanlar toplumda sevilir mi?

Nezaket; toplum içinde, insanlarla iletişim kurarken kullandığımız ahlak kurallarının tümüdür. Örneğin, argo kullanmama bir nezaket kuralıdır. Nezaketli insanlar herkes tarafından sevilir. Nezaket; evde, okulda, serviste ve hayatımızın her yerinde bizi biz yapan unsurlardan en önemlisidir.

Acaba biz ne kadar nezaketliyiz? Anne babamıza saygılı olmak, sınıfa girince günaydın demek, akşam giderken iyi akşamlar demek nezaket kurallarının bazılarıdır. Nezaket dinimizde de çok önemlidir. Peygamberimiz bu konuyu: "Mümin başkasıyla hoş geçinen ve kendisiyle hoş geçinilendir. İnsanlarla iyi geçinmeyen ve kendisiyle iyi geçinilmeyen kimsede hayır yoktur." diye anlatmıştır.

Nezaket hayatımızın önemli unsurlarındandır. Nezaketsiz insan hem dinimizde hoş görülmez hem de toplumumuzda sevilmez.

Zeynep Nur KUNDUR 7-B

İNCELİKLER

"Her şey incelikten insan kabalıktan kırılır." Sözünü hiç duydunuz mu? Nazik davranarak neler kazanabileceğinizi biliyor musunuz?

İnsanlara tebessüm etmek bile bir nezakettir bence. Böylece karşınızdaki kişiyle daha iyi iletişim kurarsınız. Mesela bir komşunuzla karşılaştığınızda somurtmak ve görmezden gelmek yerine gülümseyip "Günaydın, bugün nasılsınız?" demek komşunuzla olan samimiyetinizi artırır. Ya da akşam eve dönerken öğretmenlerinize ve arkadaşlarınıza "İyi akşamlar." diyebilir-

siniz. Bu gibi davranışlar sergileyerek hem kendinizi hem de karşınızdakini mutlu edersiniz. Annenizin yaptığı bir yemeği beğenmediğinizde kaba konuşmamalısınız. Onu üzmemek için kibarca yemek istemediğinizi söylemelisiniz. Bu konuyla ilgili daha birçok örnek vardır. Ama benim asıl anlatmak istediğim insanları üzmemek ve yalnız kalmamak için nazik davranmamız gerektiği.

Nezaket kurallarına uymak hem insanlara bizi kibar biri olarak tanıtır hem de çevremiz tarafından sevilmemize vesile olur.

Saliha ÖLMEZ 7-B

NEZAKET

Şu fani dünyada,
Üzmemeli kimseyi.
Ne de olsa bu dünya,
Geçici değil mi ki?

Tek kendini değil,
Herkesi düşünmeli.
İstemedenden incittiye,
Hemen özür dilemeli.

Herkeste olmalı nezaket,
Bu dünyaya çünkü,
Nezaketli insan gerek.
Olmazsa olmazımız,
İşte budur NEZAKET...

Nezaket değildir,
Sadece ince olmak.
Demektir ayrıca da,
İnsanların hallerinden anlamak.

Tek insanları değil
Tüm canlıları düşünmeli.
Çünkü hepsinin,
Vardır bir yüreği.

Edibe Hilye İLTER 6-B

Mevsimler Yağarken Sayfalara

SONBAHAR GÜZELDİR

Sonbahar deyince aklıma, ılık ılık esen rüzgârlar, kurumuş yapraklara basıldığında çıkan hisşirtılar, yüzümüzden aşağı akan yağmur taneleri ve daha birçok şey gelir.

Sonbaharın biraz dokunaklı bir mevsim olduğu söylenir. İlkbahar kadar neşeli bulunmaz pek. Hüzünlü bir şekilde gelip hüzünlü bir şekilde döndüğünü anlatanları hep duymuşuzdur. Bu söylentiler nedendir hiç anlayamam. Acaba sonbaharda doğanın büründüğü renk tonları mı insanları hüzünlendirir? Oysa benim gözümde, aslında, müjdelermeye gelmiştir sonbahar. Bize mesajında, kartopu oynama ve kardan adam yapma mevsiminin yani kışın yaklaştığını haber verir. Göç edecek kuşlara hızlanmalarını ve kış uykusuna yatacak hayvanların acele etmesi gerektiğini söyler.

Sonbahar bence eğlenceli bir mevsimdir de. Mesela yağmur altında gezmeyi, yere dökülen palamutları toplamayı ve yaprak koleksiyonu yapmayı sevmeyen var mıdır? Hüzünlü, içine kapanık bir mevsim gibi görünen sonbahar, aslında çok heyecanlı ve tadını çıkarana için

mutluluk verici bir mevsimdir.

Sonbahar olmasaydı yazdan bir anda kışa geçerdik. Hazırlıksız yakalanmış olurduk. Sadece bizlere değil, hayvanlara, göç edecek kuşlara da zaman kazandırır sonbahar. Kış uykusuna yatacak hayvanların yiyecek hazırlama süresi bulamadan kışa girdiklerini düşünemiyorum. Kısacası yazdan kışa ılık ve güzel bir geçişin adıdır sonbahar. Bu yüzden sonbaharı önemsemeyip, umursamazsak sonbahara haksızlık etmiş olmaz mıyız? Hem sonbahar sonra bize küser de geri gelmezse o zaman o sözleri söyleyenler çokça pişmanlık duymaz mı?

Sonbahar gibi güzel bir mevsimi, farkında olamadan geçirmek büyük bir kayıp olur bence? O hisşirdiyan yapraklar, serinletici rüzgar, yavaş yavaş başımızdan aşağı akan yağmur damlaları, göç eden kuşlar, yaprak, palamut, taş koleksiyonu yapmak sizce hiç eğlenceli değil mi? Ayvanın, narın, kestanenin başka mevsimi mi var? Sonbaharı hüzünle anmaktan vazgeçmeyi başara bilmek için fotoğraf makinelerimizi alıp doğaya çıkmanın zamanıdır. Bence her mevsim kadar sonbahar da güzellikle riyle bunu fazlasıyla hak ediyor...

Edibe Hilye İLTER 5/B 92

BAHAR

Bahar; tenimi okşayan hafif rüzgâr, tatlı tatlı yağın yağmur ve yalancı güneş demektir benim için. Kışın kasvetinden kurtulup sabahları kuş cıvıltılarıyla uyanmak, yolda yürürken kelebeklere selam vermektir. Yazın habercisiydi bahar. Kalbimdeki yalnızlığı dolduran tek şey... Ağaçların yapraklarının yeniden yeşile döndüğü zaman... Benim için her şeydi. Geceleri oturup aya ve yarının habercisi olan yıldızlara kitap okumak... Kendini gecenin sessiz ve hüzünlü kollarına bırakmak...

Kışın güle gülesi, yazın hoş geldiniydi bahar!...

Zeynep Sevde DİNÇER 8-C

Kar

*İşte yine kış geldi,
Yerlere bembeyaz bir örtü serildi.
Bütün çocukların gözleri ışıltıyor,
Hepsi birbirinden güzel gülümsüyor.*

*Haydi sen de giyin!
Dışarı çık bir bak,
Bembeyaz karlarda,
Yat yuvarlan keyfine bak.*

*Karın yağması sadece,
Oyun oynamak değil.
Bir bak şu güzelliğe,
Seyretmemek mümkün değil.*

*Her yer bembeyaz kar,
Çocuklarda neşe var.
Dünyanın en güzel şeyi,
Dışarıda yağan kar.*

Beyza ATAY 5-B

SONBAHAR YAĞMURLARI

Bir camım var benim,
Karşısında tuvalim,
Elimde paletim.

Ağaçtaki son yapraklar,
Her sonbahardaki gibi sarılar.
Üstlerine düşen minik damlalar,
Renkler tarafından;
Tuvalime aktarılırlar.

Dalarım bazen ben,
Sonbahar yağmurlarını izlerken.
Ağaçlardan yapraklar düşerken,
Rüzgâr onları uçuştururken.

Sonra bakarım resmime,
Sonbaharı andırıyor mu diye.
Sarı yapraklar vardır resmimde.
Bir de çınlı çıplak ağaçların
Üzerindeki damlalar.

Kurusun diye bırakırım
Sonbahar resmimi.
Elime bir fincan ıhlamur alıp
Kokusuna bırakırım kendimi.

Üstüme bir şal alıp,
Dışarıya çıkarım.
Çehreme minik damlalar düşer
Burnuma toprak kokusu gelirken.

Üşürüm en sonunda,
Girerim evin içine.
Odama yönelirim,
Yatağıma girme hayaliyle.

Girerim yatağıma,
Sıcacık yorganımın altına.
Dönüp arkama
Gözlerimi kapatırım.
Yağmurun o güzel sesi
Odama kadar gelirken.

Esma Erva FİLİZ 5-B

GÜL YAPRAĞI

Bir gül tomurcuğuna sarılı küçük bir yaprağım. Gül güzel kokar, ben ona bakarım. Gül büyüdüğünde altında kalırım. Gelip gülü koklar insanlar, ben susarım. Güzelliğinden bahsederler gülün, ben duyarım.

Gül kurur, kırmızı yaprakları düşer yere, tutamam. Tomurcuğu kalır gülden, bakar bakar ağlarım. Kış gelir, kar düşer kucağıma, erimesinden korkarım. Gül gibi, gitmesin isterim yanımdan. Bahar gelir, tomurcuk çıkar, ben bakarım...

Ben eski gülün arkasında kalan yeşil yaprağım. Beyaz kar tanelerini bekliyorum. Ben yeni gülü bekleyen yeşil yaprağım.

Ayşe Sümeyye YILMAZ 8-C

YAĞMUR

Ağladığım, unutamadığım,
Üzüldüğüm, hatırlayamadığım,
Anladığım ama anlatamadığım,
Zamanlarda hep sen varsın.

Yağardın bulutlardan,
İlkbahar, yaz, kış demeden
Sonbaharda hiç durmaz,
Damla damla yağardın.

Hüzünlü anlarımda,
Kederli zamanlarımda,
Hep sen vardın,
Bir tek bana eşlik eden.

Bahçeye çıkamazdık,
Oyun oynayamazdık,
Ama senin gibi bir rahmet,
Nurlar gibi inip
Nurlar gibi karşılanmalı.

Alperen Aykut AYDEMİR 6-B

MAVİLERİN HAPSİNDEYİM

Sonsuz ufka doğru bir yolculuktayım,
Yaralı bir kalbim,
Rüzgârın hafifçe okşadığı bir yelkenim,
Ve bir de küçük bir gemim...

Yapayalnızım
uçsuz bucaksız mavi sularda,
Duygularımı dindirmek için,
Dönmemek için, sevdayı sevmek için,
Mavilerin hapsindeyim...
Rüzgâr en iyi yoldaşım,
Bedenim en güçlü zırhım
Denizin hırçın dalgalarına karşı.
Yolun sonunda uzanan bir ele karşı,
Minik yüreğim sulara attı kendini.
Özgürlüğe sarıldı koş a koş a.
Beni yalnız bıraktın ah küçük kalbim.

Begüm Bükra YAVUZ 8-B

YAĞMUR ve GÖZYAŞI

Yağmur aynı gözyaşı gibidir,
Ağlarsın akar gider.
Sinirlenirsen şimşek çakar,
Bulutlar da küser gider.

Yağmur huzurla yağar,
Stres attırır, bereket gibidir.
Bereket artar gelir,
Mutluluğu yaşar gideriz.

Yağmuru izleyip mutlu oluruz,
Bütün sinirin geçer gider,
Bütün hüznün geçer,
Yeni doğmuş bebek gibi...

Yüzündeki korku gider,
Cennete gitmişçesine,
Yüzün parlar,
Cennet yüzlü biri olursun...

Oğuzhan GÖÇER 6-B

Okuduğumuz Kitaplara Dair

REİS BEY

Bir hata insanın hayatını değiştirmeye yeter mi? Evet, doğru soru bu ve bu kitap da bu sorunun karşılığını çok iyi açıklıyor.

Sorunun cevabı evet... Olayın baş kahramanı Reis Bey; çok merhametsiz, katı, kuralcı ve hatayı asla affetmeyen biri olarak olarak tüm şehre nam salmıştı. Gözünü kırpmadan en ağır cezaları veren bir hakimdi. Ta ki o olaya kadar:

Oğlunun annesini öldürdüğü düşünülen olayda her şey öldürenin öz oğlu olduğunu gösteriyordu. Bunun sebebi ise annesinin parasını almak istemesi olarak görülüyordu, çünkü o kumardan tutun içkiye kadar her kötülüğü yapan biriydi. Fakat masumdu ve bunu kimse bilmiyordu. Mahkemeye çıktığında masum olduğunu kanıtlayamadı ve idam cezası alarak öldürüldü. Ölümünden bir süre sonra gerçek suçlu ortaya çıktı ve gerçekler su yüzüne çıktı. Reis Bey yap-

tığı bu hatadan dolayı kendini hiç affetmedi. Bütün hayatını değiştirmiş üstelik işinden de istifa etmişti. O kaskatı adam artık herkese merhamet eder olmuştu. Adeta bir şeytanın tövbe edip bir meleğe dönüşmesi gibi.

Kendini asla affetmeyecekti, çünkü onu affedecek tek kişi o masum gençti. O da ölmüştü. Bundan çıkarılan sonuç da: "Hiçbir masum, suçu kanıtlanana kadar suçlu muamelesi göremezdi.

Birgül ÇAKIROĞLU 8-B

MARTI

Jonathan, ailesiyle yaşayan küçük bir martıydı. Ama o farklıydı. Uçmak, suya dalmak istiyordu. Ailesi ona: "Normal bir martı böyle yaşamaz, hep uçmaz. Sadece yemek için uçurlar." diye ikaz etseler de Jonathan buna aldınış etmezdi. Hep uçmak istiyordu. Uğraşüyor, yılmıyordu.

Martı Jonathan bir zaman, öyle hızlı uçtu ki dünyanın en hızlısını bile geçti. Bunun mutluluğu ve gururuyla yuvasına dönerken martı konseyini, konseyin başkanını gördü. Onu böyle beklediklerini görünce "Benim hızlı ve güzel uçuşumu gördüler, beni ödüllendirecekler." sevinciyle daha hızlanarak yuvasına uçtu. Geldiğinde martı konseyi başkanını Sn. martı şöyle bir konuşma yaptı:

"Jonathan, sen." dedi. Jonathan: "Evet, benim." diye cevap verdi. Başkan, ona normal bir martı olmadığını birlikte yaşayamayacaklarını söyleyince Jonathan neye uğradığını şaşırıp ve hevesi kursağında kaldı. Artık tek başına yaşamak zorundaydı. Kimsenin olmadığı diyarlara uçtu.

Esma Erva FİLİZ 5-B

REİS BEY

Necip Fazıl'ın eserlerinden tiyatro türü olarak okuduğum ilk kitap Reis Bey'di. Konusu ve verdiği mesajlar bakımından gerçekten güzel bir kitap. Kitaptaki şu söz beni çok etkilemişti: "Siz ağlayamazsınız Reis Bey, ağlayabilseydiniz anlayabilirdiniz." Demek ki bazen kalbimizin katı duvarlarını, gözyaşlarıyla kırıp in-

sanları anlamalıyız. İnsanları anlarken, yanımızda kılıçlarımız olmalı, gerçek kılıçlardan söz etmiyorum, gözyaşlarıyla ıslanmış kirpiklerimizden söz ediyorum.

İnsanların değişebileceğini öğren-dim. Affedebiliriz insanları. Affedin! Affı anlayınca kendinizden başka herkesi mazur göreceksiniz. İnsanları affetmek geniş gönlü, büyük yürekli ve erdemli kişilere mahsustur. Affedersen kat ve kat

yükselirsin.

Affet insanları, yapmadığın şeylerden iftiraya maruz kalsan bile... Vardır bun-da da bir hayır, demek lazım. Gittiğin yerlerde yaşadığın olaylardan bir şeyler öğrenebilirsin veya başka insanlara af-fetmeyi öğretebilirsin...

Sarenur BERK 8-B

KÜÇÜK PRENS

Kitap fantastik öğeler üzerinde duru-lan, kendisi gibi küçük bir gezegende ya-şayan Küçük Prens'in hayali maceralarını anlatsa da yaşadığımız dünyayla alakalı öğütler veren bir klasiktir.

Yazarın kendi resimlerini kullanması

da hoş bir ayrıntı olmuş. Fil yutmuş yı-lan resmindeki gibi insanların hikaye-deki öğelere değil içindeki ayrıntılara odaklanmasını istemiş. Gerçek hayatta da olayları çok yönlü düşünemememiz, şapka sandığımızın fil yutmuş bir yılan olduğunu görüp kabul etmememiz yü-zünden başımıza bu kötü olaylar geliyor.

Simyacı, Martı Jonathan Livingston ve Kayıp Gül serisini okuyan birisi olarak Küçük Prens'i şiddetle tavsiye ediyorum. Küçük Prens kesinlikle okunması gereken bir kitap. Küçük olmasına rağmen ondan almamız gereken birçok ders var.

Ahmet Taha BAKAN 8-B

SİMYACI

Kitabımızın kahramanının adı Santia-go. Kitap, İspanyali genç bir çobanın En-dülüs ovalarındaki maceralarıyla başlı-yor. Gezdiği yerlerde takas yöntemiyle aldığı kitapları küçük kilisede rahat bir uyku çekmek üzere kalın seçtiğini; ko-yunlarının O'na birçok şey öğrettiklerini ve yaşamına dair birkaç anısını paylaşı-yor.

Santiago'nun, belirli bir süre aralığı ile ziyaret ettiği yüncüye gitme zamanı gelmişti. Ancak yolculuğu boyunca iki kez gördüğü rüya aklından çıkmıyordu. Yolda giderken bir çingeneye rastladı.

Çingene, O'na Mısır piramitlerinde bir hazinesi olduğunu söylemişti ve bunun karşılığında hazinenin birazını istemişti. Çoban, bir gün meydana otururken yanına yaşlı bir amca gelmişti ve San-tiago'nun kitap okumasına fırsat ta-

nımsızın konuşuyordu. En sonunda çoban sıkılıp başını kitabından kaldırdı ve onunla konuşmaya başladı. Bu yaşlı adam, O'na bir kral olduğunu (Salem kralı) ve birçok şey daha anlattı. Konu, önce rüyadan sonra adı "Urim ile Tum-mim" olan iki taştan açılmıştı. Bu kral, çobanın ilgisini çekmişti, düşünceleri mantıklı ve kalıcıydı. Bu iki taşı O'na armağan etti. Ancak çingene gibi daha var olmayan bir hazinedense, var olan sürünün bir kısmını istedi.

Santiago, buradan ayrılmadan önce birçok şey yaşadı: Parası çalındı, değişik dinlerle karşılaştı, bir şekerçiye yardım ederek insanların aynı dille değil de, gönül diliyle konuştuklarını fark etti. En sonunda bir billuriye tüccarının dükkânında kristalleri temizleme görevinde çalıştı. İş ilerletmek üzere fikirler geliştirdi ve ihtiyacı olduğu miktarda para biriktirince dükkân sahibine veda ede-

meden gitti. Ama oradan çok şey öğren-mişti: Emeline ulaşmak istediğin sürece mutlusundur (yaşıyorsundur), amacına ulaştığında tüm büyüsü kalkar.

Çoban, Mısır'a gitmek üzere yola koyulduğu sırada simya meraklısı bir İngiliz ile tanıştı, konuştu, kaynaştı, ar-kadaş olup ona yardım etti. Simyacı'yı arayan bir simya aşığı. Çöldeyken bir savaş çıktı ve oldukları yerde birkaç ay konaklamak zorunda kaldılar. Burada adı Fatima olan bir kıza aşık oldu ve bir şey daha öğrendi: Aşk, maddeye ihtiyaç duyar, ondan ayrı kalmak istemez.

Kitap böyle giderken malum hazine piramitlerde değil de, bir kilisenin altın-da çıktı. Ancak bence bu hikâyede ka-zanılan hazine, kilisenin altındaki cev-herden ziyade; yaşamı boyunca izlediği işaretlerin anlam kazandığı "Kişisel Menkıbesi" si oldu.

Begüm Bükra YAVUZ 8-B

MAVİ KUŞ

Adını ilk duyduğumda kuşla ilgili bir kitap bekliyordum. Ama kitabın içeriği mavi bir otobüs ve köy hayatı ile ilgiliydi. Mavi kuşun şoförü Deli Kenan sağlıklı beslenirdi ve herkese cömert davranırdı. Şoförün muavini Seyfi yaşı büyük ruhu küçüklerdendi. Oldukça temiz kalpliydi. O gün kasabaya ecnebiler gelmişti. Amerika'dan gelen çift otobüsle durağa oradan tren ile İstanbul'a gidecekti. Yanlarında bir de Gül adlı kız vardı. O gün artık nasıl denk geldiyse köyün ağasının çok önemli misafirleri gelecekti. Herkesin bir yere acelesi vardı.

Hasta annelerine yaşlı gözlerle bakan iki masum çocuk... Annesi belli etmemeye çalışıyor ama için için üzülüyor. Bir de köyün psikopat doktoru. Psikopat diyorlar çünkü eşinden kitaba olan sevgisi yüzünden ayrıl-

mış. Ya ne insanlar var. Unutmadan bagaj kısmında Erol var. 13 yaşında... Önce İstanbul'a gidip iş bulacak, sonra da yanına köyden çocuk alacak. Olacak iş mi? Bunlar böyle güzel gidedursun hasta kadın mola yerinde vefat ediyor... Doktor ne kadar uğraşırsa da yok. Ecel gelmiş bir kere. Herkesi bir hüznün sarıyor. Ecneblerde tarihi eser sevgisi çok fazlaydı. Her gördüklerini satın almak istiyorlardı. Neden acaba (?) diye düşünürken öyle böyle yolculuk bitiyor. Herkes rahatlamış, yolculuk bitti diye sevinedursun onları polisler karşılamıştı. Herkes şaşkın... Amerikalılarda bir telaş, nedeni bilinmez.

Gül: Murat demek ki polis sendin. Rolünü çok iyi oynadın, dedi.

Murat: Ee mesleğin gereği... Böyle olmalıydı.

Amerikalıların sandıkları arandı.

Meğer bunlar tarihi eser kaçakçısıymış. Onların sandığının içinden Erol çıkmasın mı! Erol bütün sandıktakileri yola savuşturmuş ve kendine yatak yapmış. Tutuklanmıyorlar tabi.

Bir adam sesi duyulmuştu ve adam STOP diye bağırıyordu. Evet evet bu bir sinema filmiydi. Okuyucuların şaşırması çok normal. Bu otobüsü takip eden iki atlı oyuncuların birini vürmasın mı! Herkes şaşkındı. Ne oluyor anlamamışlardı. Yönetmen ise şaşkınlıkla: Ne yaptık biz (?) der ve eser bu şekilde sonlanır...

Elif Nur BODUR 8-C

FORSA

Bekliyordu. Yaşlı adam oturuyordu kıyıda. Bekliyordu Türk gemilerinin gelmesini umutla. Ailesini kaybetmişti. Özlüyordu memleketini. O bir zamanlar gemilerin kaptanıydı. Açılırdı yelkenlerle. Ufukta dolaşırdı. Yılmadan özlemle beklerdi, gelsin de kurtarsın Türk gemileri diye. Sürekli hayal görüyordu. Ufka doğru baktı.

Yaşlanmıştı artık. Yorulmuştu... Birde baktı ki bir gemi ona doğru geliyor. "Hey! Ben buradayım." diye bağırdı. Gemi yaklaştı. Gözleri yaşarmıştı. Bu bir Türk gemisi idi.

Yaşlı adamı gemiye aldılar. Karşısında geminin kaptanı vardı. Yaşlı adam gözlerine inanamıyordu. "Öğlum" dedi. Oğlu: "Baba sen misin?" dedi. Birbirlerine sarıldılar. Oğlu ba-

basına onun ne için burada olduğunu sordu ve savaşa gittiklerinde burada kalmasını söylemişti. Yaşlı adam ise yapamayacağını, kırk yıl vatan hasretiyle yanıp tutuştuğunu söyledi. Oğlu ona son kez emin olup olmadığını sordu. Yaşlı adamsa emin olduğunu söyledi ve ufukta kaybolup gitti...

Ceyda YILDIRIM 5-D

KÜÇÜK PRENS

B-612 gezegeninden gelen sevimli çocuğun takma adı "Küçük Prens". Altın sarısı saçları, tatlı turuncu pele-riyle sizi kendine çekiyor bu çocuk.

Küçük Prens, gezegeni B-612'de tek arkadaşı gülü ardında bırakarak uzayda maceralara akıyor.

Küçük Prens, Dünya adında mavi bir gezegene geliyor. Mavi gezegen Dünya'nın en çorak bölgesi olan çölde buluyor kendini. Bu çölde daha çok küçük yaşta hayallerini kaybetmiş bir adamla tanışıyor. Adam resim yapmayı, hayal kurmayı çok küçük yaşta bırakmış biri. Küçük Prens, bu adama hayata güzel bakmayı öğretiyor.

Konusu ve anlatım biçimi mükemmel olan bu kitabın baskısı da çok güzel. Sayfaları yazarın kendi çizdiği resimler süslüyor.

Dışından bakınca çocuk kitabı gibi gözükse de Küçük Prens her yaşa hitap ediyor. Herkes bu kitaptan ders çıkarabilir.

Aynur Ridade EKİN 8-B

Öykü

BİR KARDAN ADAM MASALI

Bir küçük kar tanesiydim ben. Annemiz olan bulut zamanı geldiğinde hepimizi serbest bırakacağını söylemişti ve sanırım o vakit yaklaşıyordu. Çünkü gittikçe diğer kardeşlerimle beraber büyümeye ve şişkoleşmeye başlamıştık. Sonunda o kadar ağırlaşmıştım ki annemin kucağından hop diye kayıverdim. Sanki o ağırlığım geçmişti bir anda kendimi çok hafif hissetmiştim. Birden yere yaklaştığımı anladım. Ocağın dokuzuydu ve saatler gece yarısını gösteriyordu. Dünyaya düştüğüm yer İstanbul'un küçük bir semti olmalıydı. Birdenbire yere düştüğümü hissedip şöyle bir etrafa baktığımda, kaldırımın üstünde benim gibi milyonlarca kar tanesi olduğunu gördüm.

"Anne dışarı çıktım bile" diyen bir çocuk gördüm. Annesi arkasından sesleniyordu "Gel buraya Cemile! Atkını evde unutmuşsun." Fakat o çocuk kendinden öyle bir geçmişti ki annesini duymamıştı bile. Bir anda yumuşacık bir elin beni kavradığını ve diğer kardeşlerimle birlikte yuvarlandığını anladım. Sonunda bir de bakmışım ki ben artık bir kardan adam olmuşum.

Beni bu hale getiren kişiye yani Cemile'ye büyük bir borcum vardı. Ona bu borcu nasıl ödeyeceğimi düşündüm. Ona teşekkür edecektim. Fakat herkesin yanında olmazdı. Akşam yaklaştığında herkes teker teker eve giderken Cemile hala oyun oynuyordu. Sonunda yalnız kalmıştı. Şimdi ona teşekkür edebildim. "Hey Cemile sana çok teşekkür ederim," diye bağırdım. Cemile korkmuştu. Bir anda sesin geldiği geldiği yöne dönünce beni gördü ve "Yanlış duydum galiba, kardan adam konuşamaz ki." "Peki neden?" diye sorunca "Çünkü o cansız... Hey sen konuşuyorsun!" diye çığlık attı. Böylece bir insanla arkadaş olmuştum. Çok mutluydum. Muhabbetimiz devam ederken "Cemile haydi eve gel artık, hava karardı." diye seslenince annesi, Cemile ile vedalaşmak zorunda kaldım. Kendimi şimdi çok yalnız ve korumasız hissediyordum. O kadar korktum ki ağlamaya başladım. Cemile beni duymuş olmalı. Çünkü evden bir atkı ile çıkıp yanıma geldi. Atkıyı boynuma sardı. Şimdi hiç korkmuyordum fakat annemi özlemiştim. O an annemin gökyüzünden bize el salladığını düşledim. Şimdi çok mutluydum.

Sonunda sabah olmuştu. Bir anda bir çetenin gelip tüm kardan adamları bozmaya başladığını görünce nasıl korktum anlatamam. Sıra bana gelmişti. Korkudan "Cemile!" diye bağırdım. Cemile'yi kapıda görünce hemen kaçmışlardı. Cemile böylece hayatımı kurtarmış oldu. Böyle günler geçerken sonunda ilkbahar geldi. Yavaş yavaş terlemeye başladığımı hissettim. "Cemile!" diye bağırmayı düşündüm fakat beni bu durumdan kurtaramazdı ki. Bu yüzden sessiz kalmaya karar verdim. Sonunda küçücük bir derecik olmuştum. Kaldırımın kenarından akıyordum. Birden bir araba gelip beni havaya sıçrattı. Şimdi bir arabanın camında İstanbul sokaklarında geziyordum. Fakat sürücü cam sileceklerini çalıştırınca artık sonunun geldiğini düşünmeye başladım. O da ne birden ışıldayan bir güneş beni ısıtıvermesin mi?... Böylece ne olduğunu anlayamadan kendimi gökyüzünde yani annemin kucağında buluverdim. Şimdi İstanbul manzarasının keyfini çıkarıyorum. Kim bilir belki bir gün yine bir kar tanesi olup, Cemile'nin kucağına düşüveririm...

Edibe Hilye İLTER 6-B

KALEMİN ÖYKÜSÜ

Ben bir kalemim, tabi ya insanların yazı yazmak için kullandıkları sıradan bir kalem. Ama biraz düşünün ben de insanlar gibiyim ben de ölüp yok oluyorum insanlar beni açtıkça. Hem üzülüyor hem de sevinıyorum. İşte size bununla ilgili bir hikaye anlatayım. Biliyorum bir kalemden hikaye dinlemek size tuhaf gelebilir ama bir dinleyin begeneceğinizi umuyorum.

Güne çok eğlenceli bir şekilde başlamıştık. Hem sahibim hem de ben. O gün almıştı beni bir kırtasiyeden. Benim en güzel kalem olduğumu ve bu yüzden beni çok dikkatli bir şekilde kullanacağını

KIBİRLİNİN HATASI

Ben bir kardan adamım. Çocuklar beni çok sever. Kışın beni sevdikleri için dışarı çıkıp oyun oynarlar. Ama bütün kış yeryüzünde kaldığımı sanmayın sakın. Birkaç gün yeryüzünde kalıyorum sonra yine gökyüzüne çıkıyorum. Şimdi size başımdan geçen bir olayı anlatacım:

Çok soğuk bir gündü. Buna rağmen bütün çocuklar dışarıda kardan adam yapıyor ve kartopu savaşını kazanmaya çalışıyordu. Çocukların yaptıkları kardan adamların içinde ben de vardım.

MINİK YAPRAK

Ben bir minik yaprağım kestane ağacında. Bazen düşler kurarım. Mesela kestane olmak... Yaprak olacağıma kestane olsaydım, derim bazen. Bu kestane ağacında, kestane ve yaprak arkadaşlarımla yaşarım... Bizi diken iyi bir kişiydi. Kendisi kadar çocukları da kestaneyi severler. Her sene kestane toplarlar bu ağaçtan. Kestane zamanı geldi. İyice olgunlaşan kestaneler, toplanmaya hazırlandı. Adam, elinde kestane sepetiyle geldi. Arkadaşım kestane, sevinçle sepe-

ni söyledi. Çok mutluydum. Biraz kibirli olmaya başlamıştım. Sahibim bana layık bir ad bulamadığını ama adının, güzelliğinden dolayı Prenses olmasını istediğini söyledi. Sonra sadece beni kullanmaya başladı. Beni kullandıkça ucum bitiyor, ucum bittikçe beni açıyor, beni açtıkça da boyum kısalıyordu ama o beni kullanmaya devam etti. Başından böyle olaylar geçmeye devam ederken benim kibir ve sevincim azalıyor ve yerini üzüntüye bırakıyordu. Tabi sahibimin arkadaşları da beni ilk başta beğenmişlerdi ama sonradan boyum kısalınca fikirleri değişti. İyice boyum kısalınca beni kullanmamaya başladı sahibim. Sonra yeni bir kalem aldı kırtasi-

Çocuklar bana ve diğer kardan adamlara isim takmışlardı. Benim adım Eğlenceli'ydı. Adımı çok sevmiştim. Artık hep yeryüzünde kalmak istiyordum. Herkes benim gibi mutluydu tabi bir kişi hariç. O kişi hiçbir adın kendine layık olmadığını ve en güzel kardan adam olduğunu düşünüyordu. Bizse kendi aramızda ona Kibirli derdik. Bizim aksimize çocukları hiç sevmez, onlarla hiç oynamazdı. Ta ki o güne kadar...

Bir gün çocuklar yine bahçede kartopu oynuyorlardı ve attıkları kartoplarından biri Kibirli'nin burnuna geldi. O günden sonra Kibirli hiçbir zaman

te girdi. Tam o sırada biraz canım acıdı. Herhalde küçük bir baygınlık geçirmiştim. Uyandığımda kestaneler başıma toplanmıştı. Ağaç neredeydi? Yaprak arkadaşlarım nerede? Diye sordum. Sonra ise arkadaşım kestaneyi gördüm. Tam o sırada sarsılma oldu. Eve gidiyorduk. Kestane sepetinin içine girmiştim. Ama bu nasıl olabilirdi? Bu kesinlikle imkansızdı... Adam kestaneleri toplarken beni de yanlışlıkla koparmıştı. Eve geldiğimizde titriyordum ama hayallerim gerçek oluyordu. Bir kadın ve çocuklar geldi. Çocuklar sepete bakmak için can

siyeden. Ama bu kalem benim gibi değildi. O bana benzemiyordu. Onun sadece ucu bitiyordu. Boyu kısalıyordu. Çünkü o benim gibi bir kurşun kalem değildi, o bir uçlu kalemdi. Sahibim ona benden bahsetti ve benimle dalga geçtiler. Uçlu kalem benim bir isminin olmasını kışkırdı ve sahibimden ona da bir isim koymasını istedi. Sahibim ona güçlü bir kalem olduğu için Prens adını verdi. Prens her gün gelip benimle dalga geçiyordu. Ben üzülüyordum ama bunu belli etmemeye çalışıyordum. Artık sahibimin gözünde bir çöpten başka bir şey değildim.

İşte benim hikayem de böyle...

Beyza ATAY 6-B

eski kadar güzel olamadı. Artık bütün çocuklar onunla dalga geçiyordu. Fakat biz kardan adam dostları onu hiç yalnız bırakmadık. O bizi ne kadar sevmediyse de biz hep onun yanında olduk. Kibirli ise geçmişte yaptıklarının ne kadar yanlış olduğunu anlamış ve hepimizden tek tek özür dilemişti. Bizler onu affetmiş, geçmişini çabucak unutmuştuk. Artık o da bütün kardan adamlar gibi mutluydu. Belki bir burnu yoktu ama çok değerli dostları olmuştu. Güneş ise gökyüzünde belirmiş, bize göz kırıyor ve bizi yanına çağırıyordu.

Beyza ATAY 6-B

atıyorlardı. En sonunda istediklerini aldılar.

Babası, kestaneyi fırın tepsisine koyarken beni gördü. "Aaaa! Buraya yaprak kaçmış." dedi ve "Atayım bari" diye ekledi. Ama çocuk beni babasının elinden aldı ve bir kaseye koydu. Meğer çocuğun bir yaprak koleksiyonu varmış. Mutluydum. Çocuk da öyle. Ben bir ağaçtaki kestane olamasam bile bu koleksiyonun en güzel yaprağıydım artık...

Selda Ece ÖZDEMİR 5-C

Sever de Sever

KİM KİMİ SEVER?

Çay şekeri, kelime heceyi, baykuş geceyi sever...
Sakız ağzı, geveze lafı, çekirge zıplamayı sever...
Ocak közü, kirpik gözü, ozan sözü sever...
Orman çamı, kedi damı, işçi zammı sever...
Mektup pulu, çöl yağmuru, ana çocuğunu sever...
Tembel yatmayı, şişe tıpayı, zengin parayı sever...
Güzel nazı, çiçek arıyı, davul zurnayı, sever...
Toprak suyu, asil soyunu, çoban koyunu, çocuk oyunu...
Bekçi feneri, bel kemeri, Tom Jerry'yi sever...

Berre BELİN 7-C

KİM KİMİ SEVER?

Soba ateşi, kalem yazıyı, eşek samanı sever.
Televizyon elektriği, Esat Emin'i, çerçeve fotoğrafı sever.
Peynir sütü, saç tokayı, çorap ayakkabıyı sever.
Deniz kumu, çiçek kokuyu, inek otu sever.
Kitap yazarı, şiir şairi, kahve fincanı sever.
Yumurta tavayı, elbise kadını, öğretmen öğretmeyi sever.
Şişe suyu, bardak çayı, kitaplık kitabı sever.
Çorap kokuyu, dünya dönmeyi, İtalyan yemeği sever.

Hacer EMANET 7-C

KİM KİMİ SEVER?

Pasta kremayı, armut elmayı, matematik saydırmayı sever.
Su bardağı, bahçe çardağı, dağcı dağı sever.
Yastık kılıfı, savaşçı kılıcı, deniz kıyısı sever.
Oklava hamuru, bot çamuru, tarla yağmuru sever.
Silgi tozunu, ilaç dozunu, şantajcı kozunu sever.
Tarak saçı, futbol maçı, kral tacı sever.
Çocuk oyunu, uzun boyunu, çoban koyunu sever.
Eşarp oyayı, resim boyayı, uyku rüyayı sever.
Güneş gözlüğü, kelime sözlüğü, ızgara közlüğü sever.
Psikoloji psikoloğu, tanıtım kataloğu, röntgen radyoluğu sever.
İşçi işini, dişçi dişini, aşçı aşını sever.
Beton kilimi, ekmek dilimi, işçi primi sever.

Zeynep Vesile AKSOY 7-C

onların
genç kalemiler
olarak
söyleyecekleri
sözleri vardı
yazarak söylediler

www.burakozel.com

www.ozelneva.k12.tr

Şiir

BERABER OLMAK SONSUZA

Beraber olmak ya bir amaca ya da sonsuza,
Birlikte olmak ya bir kayıkla ya da vapurla,
Kardeş olmak ya en derin çukurda ya da mahpusta,
Güzel düşünmek en kötü anlarda ya da sonlarda.

Sadece bir yumruk bütün dağı titretir.
Kaybettiğin yıllar bir kuytuda birikir.
Eğer birlikte kaybedilirse o yıllar gönlünde birikir.
O yıllardan kalan simalar akan bir nehir...

Her şeyin fani olduğunu bilmek bu dünyada,
Kardeşleri sonsuz düşünmek,
Biteceği aklına gelmemek, sadece beklemek...
Güven hissetmek en çetin anlarda ve buna inanmak...

"Birlikte güçlü oluruz!" diye haykıran yalnız insan,
Sen en güçlüsün buna inan.
Kaderim çizilmiş bir yolsa buna ederim iman.
Kardeşlerim çıkmışsa o yolda bana keder yok, inan!

Beraber olmak, birlikte olmak, sevinç değil her zaman,
Ama bu sevinci pekiştiren kavgalar, gel zaman, git zaman...
Vakit dolunca kefene bir kişi sığar anca,
Dostlarsa birlikte gömülür sona, sonsuza...

Said Emre ŞİRİN 8-B

HAYAT

Her insan başka nedenle haykırır uçsuz bucaksız gökyüzüne.
Her insan engin suları farklı şekilde dalgalandırır.
İsteyen dağa tırmanır acıkmış tavşan misali,
İsteyen çölde dolaşır aşka susamış mecnun gibi...
Kimi gülmeyi sever kahkahalarla,
Kimi dertleriyle sessiz sakın
Akıtamadığı gözyaşlarıyla...
İçimde uçuşan sevgi kelekleri belki
Belki de tufanı bekleyen hafif rüzgar...
Okyanusun ortasındaki minik yelkenli kadar çaresiz,
Dalgalar altında esamesi okunmayan benlik.
Çağlasam ırmak misali yalnızlığa...
Kendini bir hiç gören o duygu niye?
Zamanla beliren tekdüze yaşamda,
Kendini beğenip dışlamak niye?
Keşfedilmemiş hazine kadar kayıp,
Ağlayan bebek kadar muhtaç,
Sudan korkan bir ördek gibi,
Tutunamadığım daldan düşüyorum yaprak misali...

Ayşe Sümeyye YILMAZ 8-C

Adı Aşk'tı

Ruhani bir şeyler var.
Elmayı ortadan yarar.
Bir yarısı kalbe dar,
İki yarısı cana yar.

Bülbül güle bakar,
Dinle beni ey ağyar,
Bu aşk haktan akar,
Bu sefer olmadı didar.

Ey! Canı yakan,
Bülbülü susturan,
Akla hayale sığmayan bir şey var.
Adı AŞK!

Gece-gündüz demeden
Sultanına koşar.
Kâh o yanar,
Kâh bu yanar.

Aç yüzünü bana,
Gül suretime canan canan.
Işık los, etraf boş.
Ey gül! Söyle bana, anlamak zor.

Saf hakikat duruyor karşında.
Neden bana değil başkasına?
Bir yaklaşıyım sana,
Oysa bu bana zor.

Dikenin batsa da bana,
Sana canım feda.
Gönlüm paramparça
Kanadım kırık da olsa,
Senin uğrunda.

Sevdan ben,
Sevdalın az olsun.
Sana aşkım çok
Güvenin bol olsun.

Bir kez bak ki,
Dünyalar benim olsun.
Toprağın bereketli,
Mekânın cennet olsun.

Ey Aşk!
Sevdalandıran sendin, ayıran sen.
Ölüm, bitirdi beni ta derinden.
Ne olursa olsun,
Adı Aşk'tı...

Begüm Bükra YAVUZ 8-B

BEN DAHA ÇOCUĞUM KI

Ben daha küçük bir çocuğum,
Kendimi koruyamam ki.
Ben işlerde çalışamam,
Gücüm kuvvetim yetmez ki.

Bağırırım çağırırım,
Sesim duyulmaz ki.
Karanlık sokaklardan el uzatırım,
Gören olmaz ki.

Birileri geliyor galiba,
Bu sokağı aydınlatabilirler mi?
Elimden tutup
Beni buradan çıkarabilirler mi?
Bana haklarımı, kendimi savunmayı,
Öğretebilirler mi ki?

İşte yüzleri görünmeye başladı,
Toz fırtınaları bitiyor.
Evet, evet bunlar iyi insanlar olmalı.
Beni kucaklayıp kurtaracaklar,
Elimden tutup buradan çıkaracaklar.

Evet, şimdi kurtuldum galiba,
Haklarımı da biliyorum,
Artık sizin gibi okuyup öğreniyorum,
Güvenli yuvamda büyüüp geliyorum.

Ben çocuk olsam da,
Kendimi koruyabilirim ki.
Artık herkese,
Sesimi duyurabilirim ki.
Aydınlık sokaklardan el uzatırım
Görmeyen olamaz ki.

İşil KINALI 5-D

GİTTİĞİNDEN BERİ

Arıyorum seni,
Bakıyorum yoksun.
Yoksun kalbimde,
Bırakmışsın beni.
Kalbimdeki yerin boş...
Örümcek ağlarıyla dolu.
Senden sonrası yok,
Diyemem, elbette var.
Ama insan özlüyor bazen,
Yanlış bir şey değil,
İnsanlar genelde özler.
Sevdiklerini,
Bazen de unutmak istediklerini...

Samet AKSU 8-C

YAĞMUR

Hava yağmurlu gibi,
Çocuğun okul vakti...
Annesi dedi çocuğuna, giy üstünü,
Görüşürüz anne, dedi.
Annesi, görüşürüz.
Çocuğu servisi bekliyordu,
Çocuk servise bindi.
Okula doğru gidiyorlardı.
Birden bir şimşek çaktı,
Çocuğun ödü koptu.
Damlalar sıırıyordu servisin camını.

Çocuk belli ki çok hoşlanmıştı bundan,
Yüzü gülüyordu.
Servis okula varmıştı çoktan,
Çocuk sevine sevine gitti sınıfına.

Berkay KARAMEHMETOĞLU 5-B

SENİ

Hani kurak toprak
yağmur tanelerini özler,
Düşen her damlayı
çatlaklarına saklar ya...
Koca çınar kış gelince
kanaryaları bekler ya,
Dalından kopan kuru yaprak kadar
özlüyorum seni.

Gözlerimden akan gözyaşı gibi,
Her damlada benden ayrılıyorsun ya,
Yağmur sonrası gökkuşağıyla,
Umutlu bir çocuk gibi bekliyorum seni.

Hani tünelin sonunda
hafif bir ışık parlar
O ışığa doğru insanlar koşar ya,
Mecnun Leyla'yı çölde arar ya,
Çöllerdeki kum taneleri kadar
özlüyorum seni.

Ayşe Sümeyye YILMAZ 8-C

AİLEM

Anne, baba, abi, abla,
Enişte, dayı, amca,
Yenge, teyze, hala,
Hepsi arkadaşıştır bana.

Kuzen, yeğen,
Kimse ayıramaz onları benden.
Allah'ım ne olur ayırma,
Beni ailemden.

DAMLA

Damla damla akıyordu gözyaşı.
Tane tane akıyordu kum saati,
Hayat bu ikisinin arasında bir sarkaçtı.

Odalara kapanmıştı insanlar,
Yalnızlığın kokusuyla yaşıyorlardı.
Ne zaman birbirlerini görseler,
Hemen korkup kaçıyorlardı.

Kumlar düşmeye devam etti,
İnsanlar kaçmaktan bezdi,
Gözyaşları kalpleri mahvetti.

Sonra bir gün biri,
Tüm korkuyu tek kalemde sildi.
Gönüller ferahladı, yüreklere su serpildi,
İnsanlar birbirlerini damla damla sevdi...

Zehra DURAN 8/A

ÇİZGİ FİLM KAHRAMANLARIM

Sevdiğim çizgi film kahramanı,
Kimi zaman ses kimi zaman lakırdı...
Twety, Silvester'i uçarken gördü, şaşırdı.
Tazmanya Canavarı'nın başı döndü bayıldı.
Kürkü dökülen Silvester utanıp kızardı,
Bir kuş uğruna koca dağdan atlardı.
Bugs Bunny, tipini sevmeyi, estetik yaptırdı.
Bunu gören kokarca aşık oldu, sarıldı.
Temel Reis yiyor diye herkes spanağa atlardı,
Oğlum kaç senedir yiyoruz bir etkisi olmadı.
En iyiniz de gelse Tusubasa'dan korkardı.
Çünkü onun yaptığı tek şey, çalım atmaktı.
Şu günlerde anlattıklarım tv den kalktı,
Yerini ben 10' ler aldı.
Kafiyem sona doğru galiba battı.
Ama bizim tek şiirlik şair bu konuda haklı...

Ahmet Yusuf KAYMAK 8-B

Akrabalarım olmasın benden uzakta,
Seveceğim onları ömrüm boyunca.
Tatillerde ya da bayram olunca,
Giderim yanlarına koş koş
bazen de arabayla.

Akrabalarım la olunca birlikte,
Güneş yerine
Sevgi doğar o masmavi gökyüzünde.
Birbirine sınıksız bağlanmış zincirdir aile.

Ebrar SAĞIR 6-A

Renkler

Bugün tatlı bir seçim heyecanıyla,
Renkler toplanmışlardı bir araya.
Her biri renkler ülkesinin,
Yöneticisi olmak istiyordu.

İlk kırmızı çıktı sahneye,
Utancıtan yanakları benzedi domatese.
Sonra kendini tanıtmaya başladı,
Ben utangaç ve sevinli bir rengim.
Siz de bilirsiniz en güzeliniz benim.

Mavi çıktı ardından gösterişle,
Huzur geldi sanki her yere,
Ve hemen başladı sözlerine,
Ben olmasam sizi kim yatıştırır?
Beni seçerseniz ülke hep sakin kalır.

Yeşil gelince sahneye,
Her yer ışıldadı, yerlerde hiç çöp kalmadı.
Dedi ki Bay Yeşil "Ben en çevrecinizim,
Temiz bir dünya istiyorsanız,
Tereddütsüz beni seçin."

Sonra geldi Bayan Mor,
Her yeri menekşe doldurdu.
Mis gibi kokular arasından,
Seslendi tüm cazibesıyla,
Her yeri kokutayım mı lavantayla, sümbülle?
Oy verin bakalım güzel kraliçenize!

Pembe durur mu yerinde,
En şeker, en tatlı gülücüklerle
Sevgi saçtı her yana, herkesi barıştırdı.
Belki de onu seçeceklerinden emin,
Hiçbir şey deme gereği bile duymadı.

Sarı nerede kaldı derken herkes,
Çıktı o da pırıl pırıl parlayarak ve
Dedi, sarı sarı liralarnı sallayarak
'Siz beni seçmeseniz bile yine de
Işığımı saçarım ben sizlere.'

Çıkınca sahneye siyah,
Herkes korkmuştu bir saniyede.
Dedi ki Bay Kara, kara kara bakışlarla,
Biliyorum hiç düşünmüyorsunuz ama,
Bir şans verseniz ne olur sanki bana da?'

En son çıkageldi beyaz,
Şefkat, iyilik, merhamet, sevgi, huzur, barış...
Daha ne varsa çıkınıda saçarak seslendi:
Tüm renkler özel ve birbirinden güzeldir
Fakat ille de gerekliyse bir başkan seçmek
Karar sizindir arkadaşlar'

Tüm renkler sonunda kararlarını vermişti,
Yeni başkanları temizliğin simgesiydi.
Artık ülkeyi beyaz yönetecekti ve
Onlar da beyaza yakışır güzelliklerle,
Beraberce yaşamayı dilediler sevgiyle...

Edibe Hilye İLTER 6-B

Çocuk ve Oyun

Futbol, saklambac, aylık
Yerden yüksek, körebe
Her çocuk oynar bunları
Ne güzel oyunlar

Yakalambac, silahçılık
Sampiyon orta-kafa-gol
Her çocuk oynar bunları
Ne güzel oyunlar

Her çocuğun hakkı
Her büyüğün hakkı
Oyunlar ne güzel
Haydi oynayalım beraber

Koşu yarışı, evcilik
Bilgisayarla, oyuncakla
Her çocuk oynar bunları
Ne güzel oyunlar

İSMAİL ENES ÖZGÜR 5-B

Koşmak

Koşuyorum, sadece koşuyorum.
Hayata, hayatın en uca kösesine,
Yalnızlığın ve yalnızların yanına,
Koşuyorum!

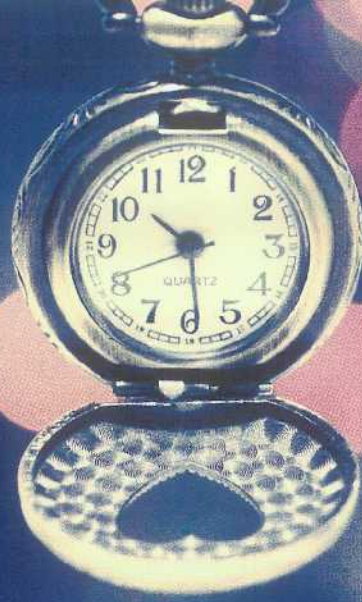
Hala koşuyorum...
Sonsuzluğun gölgesi altında,
Yollarla yarışıyorum,
Bulutları geçiyorum.

Gizlerde aram iyidir.
Nefreti sevmem de, çok iyi beceririm
Kibir, düşmanım; kuşlar, yoldaşım;
Koşmak, şifamdır benim.

Adım attığım her yer,
Bana el sallıyor.
Canlarını yakıyorum galiba,
Ama hiç belli etmiyorlar.

Bu yarışın galibi
Ben olacağım galiba.
Etrafa gülücükler saçıyorum
Yolun sonuna yakın.

Begüm Bükra YAVUZ 8-B

Vakti Zamanı Gelince

ARTIK YAŞ OTUZ BEŞ

Artık yaş otuz beş, aklımda hayal meyal hatıralar... Yapayalnızım şu fani dünyada. İnsanlar bir dere misali önümden akıp gitti. Ama hepsinin kıyıya vuruşu ardından sıçrattıkları sular, mazide bana bıraktıkları armağanlar oldu. Tüm su izlerini barındıran kalbim ve beynim onları hala anılarda yaşatıyor. Beni hiç yalnız bırakmayan tek dostum, yalnızlığım...

Bu düşünceler beynimi meşgul ederken sabahın o delici ışıkları beni ve en iyi dostum yalnızlığı içinde barındıran, renksiz, sade ve bir o kadar da küçük ama büyük odamın etrafı dört ahşap çitayla çevrili, yaşamın tüm izlerini saydamlığıyla boğan, içi-dışı bir, adam gibi adam olan, minik pencereimin gece mavisi, bir kuğu gibi zarif perdesinin aralığından başını uzatmış ve ardından tüm zararlı ışınlarıyla gözlerimi hedef almıştı. Ve gün, beni bu acı kucaklamayla selamlamıştı.

Vücudumu birden saran heyecanın sebebiyeti belki eski dostların bir "Merhaba!" demek için telefona sarılmış, elleri kulaklarındadır şimdi düşüncesi

olmuştu. Gerisinde ne bir ses, ne bir nefes, ne de bir söz vardı. Yalnızca ben ve dostum yalnızlık... Neşeyle "Bugün benim doğum günüm!" demek isterdim... Diyebileceğim biri olsa. En iyi fikrin rutin işlerimin başına dönmek olacağına karar vermiştim. Kalktığım gibi üzerimi giyinip elimi, yüzümü yıkamak için aşağı indim. Minik aynam yine beni, kendi yüzümden dolayı somurarak karşılamıştı. Hep onun da içinde bir yerlerde mutlaka bir mutluluk vardır diyerek kendimi avutmuşum bu zamana kadar. Aynadaki yansımanın asıl benliğim olduğunu unutarak. Bugün tam otuz beş yaşımdayım. Gözlerim ve vücudum yılların verdiği yorgunluğun beraberindeki çabalarım yüzünden isyana geçmişlerdi. Ama senelerin geçmesiyle en büyük hasarı alan kalbim yine benimleydi. Ruhuma soracak olursam, normalde gençtim ama ben beni mahvedendim.

Kahvaltı yapmak üzere aşağı indim, işim bitince etrafı toparlayıp, sıradanlığima devam etmek için oturma odama yöneldim. Kapının kulpunu güçlükle çevirdim. Ancak hiç beklemediğim şeyler beni bekliyordu. İçeride bir sürü ama bir sürü balon vardı içlerinden bir anda

"İyi ki doğdun!" diye sesleri çok tanıdık insanlar çıktı. Bu balonlar arasında hareket etmek çok zordu, adımlarımı sıkıştırıp birilerine ulaşmaya çalıştım. Bu minik oda daha önce hiç bu kadar büyük ve dolu gelmemişti. Bu mutluluk ardındaki günüm, albüm karıştırmak, sohbet etmek, çerez yemek ve bol bol özlem gidermekle geçmişti. Bu gece başımı yastığıma sevinç ve memnuniyet duyguları içinde koymuştum. Artık vücudumla bir barış imzalamıştık. Yıllara karşı en güçlü dayanağım kalbim olmuştu...

Begüm Bükra YAVUZ 8-B

60 YIL SONRA...

Bugün hava bir hayli soğuk fazlasıyla rüzgar var. Keyifsizim bugün , çünkü çok sevdiğim gülümün boynu бүкүlmüş zamanla , benim gibi . Dalları çürümeye yüz tutmuş . Hayat işte... Zamanla önemsenmeyen yaşlı bunak olup gidiyorsun . Ağaca benzetiyorum ben hayatı, ufak bir fidan olarak başlıyorsun zamanla küçük bir ağaç ... Daha sonra kocaman dalların oluyor , çocukların ... Dallar daha sonra küçük küçük meyve veriyor. Daha sonra da kesilen ağaç gibi dallarını kesiyorlar teker teker... Aslında seninler ama senden uzaklaşıyorlar ... Senden uzak kalmayı tercih ediyorlar . Ve sonunda süklüm püklüm kırılmış ağaç olarak dolanıyorsun ya da dalsız odun parçası olarak. Gittikçe ağaç devriliyor yaşam sona eriyor ... İşte hayatın özeti. Ve ben artık bu özetin son kısımlarındayım... Dallarım benim ama benden uzak. Hayatımın yanıltışı : Dallarıma sahip çıkamamak. Elimde bastonum , yüzümde kırışıklıklar , kalbimde acılar var. Güle baktıkça aklıma hatıralar geliyor. Silik silik, ufak tefek hatıralar... Beden derisinde konuşmalarımız, tuhaf gelen küslükler ve mutlu anlar... O çocuksu halimden gram kalmadı oysaki... Yerini ciddi , duygusal bir bunak aldı artık... Zaman geçtikçe insan yalnızlaşıyor, etrafındakiler birer birer azalıyor. Ve en sonunda en yakının bile yok oluyor ... Ayrılmamanın yolu belki elinde tutmak belki o bırakmak istese de sınıksız sarılmaktı, ömrünü vermektir ama nafile geçip gitti... Ben sınıksız saramadım ama şu anda yalnızlık bana sarıldı. Eğer geri dönebilseydim pişman olduğum şeyleri tekrarlamazdım. İzin verir miydim ellerimden kayıp gitmelerine böyle olacağını bilsem ? Şimdi örgü örmekten ve yalnızlıktan bıktım . Geçmiş öyle dokunuyor ki bana... Beni , eski beni bulursam eğer ona: "Hatırlıyor musun geçmişindeki hataları ve doğru seçimlerini ?" diye soracağım. İşte daha sonra doğruların, hataların gölgesinde kalacak. " Dalların olacak ya ? " diyeceğim. O dallar kesilip gidecek " Niye biliyor musun ? " diyeceğim . Elinde tutamamaktan... Biliyorum böyle konuşuyorum ama zamanla bu yazılar da bende yitip gideceğiz... Benim gülüm bir gün kırılacak ben de öyle. Ve toprak gülün yokluğunu hissedip onu arayacak , benim arkamda kalanlar da ağacı özleyecek tabi... Dallar geri gelecek, ağacı süsleyen çimen ve çiçekler de öyle. Ama ağaç olmayacak , görünmeyecek ortalıkta... O da kesilip gidecek en sonunda...

BEYZANUR MENGİN

35'Lİ YAŞLARA MEKTUP

Merhaba sana 21 yıl önceden gelen bir mektup bu. Okurken çocukluğuna döneceksin, kendi çocukluğuna. Bir Türkçe dersinde öğretmenimiz söylemişti bu konuyu ve benim dikkatimi çekmişti. Ben de bu şekilde yazmıştım. Yirmi küsur sene geçti ki sen de bu mektubu okuyorsun. Seni, kendimi çok merak ediyorum. Nasıl bir kişiliğin var? Nasıl bir işte çalışıyorsun? Biriyle

evlendin mi? Bu mektubu okurken çocukların çekiştiriyor mu? Sen bunu okurken çocukluğuna döneceksin, eskiden nasıl biriydin hatırlıyor musun o eski seni? Çocukken doktor olmak isterdin, gerçekleşti mi? Şimdi bir doktor musun? Nasıl dostlukların var? Eskisi gibi güvenemeyeceğin şeyler var mı? Yoksa hala dünya eskisi gibi güvenilir değil mi? İnsanları kandıran kişiler var mı? Hey sana sesleniyorum! O eski günleri yaşamak istiyor mu-

sun? O sıkıcı bulduğun günleri. Özlüyor musun çocukluğunu yoksa şimdi kendin olmayı mı tercih ediyorsun? Biliyorum hayat hala çekilemeyecek kadar sıkıcı değil mi? Evet eskiden de dünyayla ilgili düşündüğüm tek şey "sıkıcı" kelimesiydi. Kesinlikle sen de hala bunu düşünüyorsundur. Ya da hayat sıkıcılıktan çıkmıştır senin için. SEN AH O ESKİ SEN BEN AH O ESKİ BEN...

BEYZA NUR ÇAMDEVİREN 8/B 617

Geleceğim

*Annem, babam gurur duydu.
Abim, ablam hedef koydu.
Teyzemler hasta oldu.
Bana koştu bana koştu.*

*Kırmızı bir arabam oldu.
Trafikte yoruldu.
Küçük bir evim oldu.
Bahçesi de kuruldu.*

*İşte benim geleceğim.
İstedim isteyeceğim.
Hedefime ulaşmak.
En büyük isteğim.*

İREM USLU 6 / A 485

MAVİLERİN HAPSİNDEYİM

O yağmurun sesi var ya,
İnsanı öyle bir içine alır ki
Hiç bırakmaz,
O sakin ses insanı rahatlatır.
Yağmurun sesinde uyumak var ya,
Pamuklu yataktan bile daha iyidir.
Onun soğukunda battaniyeye girip,
Hayal kurmak var ya...
İnsanı içine alır bırakmaz,
İnsan da içine girer çıkmaz.
Bir de bu ses kuş cıvıltılarıyla,
Bir araya gelince,
Artık tadına doyum olmaz.
Bir de bu güzellikte kitap okumak var ya,
İnsanı o kitaba bağlar bırakmaz.
O yağmur var ya o yağmur....
Yağmurun sadece yağarken değil,
Yokken de bıraktığı güzellikler vardır.
Yağmurdan sonraki toprağın kokusu
İnsanı içine alır bırakmaz....
Bir de yağmurdan sonra güneş açsın
Sen o gökkuşağını gör bir de,
O yedi renk var ya,
İnsanın içinde yedi çiçek açtırır.
O yedi çiçek var ya,
Bir de efsanedeki hazineyi bilsen,
O yedi çiçek arttıkça artar,
İnsanın içine sığmaz da taşar.

Nursena KARASAN 5-B

